Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἀναγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καθ' ἑαυτὸ παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 50. Ἑξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δυατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐφεσίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος — Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰανουαρίου 1925 — Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 5

ΧΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1925

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Κι' ἀληθινὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦταν σωστὰ κοράκια. Ἔκλεβαν, λεηλατοῦσαν, κι' ἀγόραζαν σὲ μηδαμινὲς τιμὲς ἀπ' τοὺς Πρώσσους στρατιῶτες, τὰ πράγματα ποὺ ἐκεῖνοι ἔβρισκαν» στὰ σπίτια, στὶς βίλλες, στὰ μαγαζιά, ποὺ οἱ νοικοκύρηδες τἄφηναν κι' ἔφευγαν.

Στὸ «Πανδοχεῖο τῶν Τριῶν Ἀστέρων», ὅπου μπῆκα νὰ πάρω κάτι, ἦταν ἕνα πλῆθος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παλιανθρώπους. Μαζὶ μ' αὐτοὺς ἦταν καὶ στρατιῶτες.

Κοντὰ στὴ γωνιὰ ὅπου εἶχα καθίσει, ἕνας «σοῦντερ ὀφφιτσίρ» (1) συζητοῦσε μ' ἕνα ἀπ' τοὺς παράξενους ἐμπόρους. Ἤθελε νὰ τοῦ πουλήσει ἕνα ὑπέροχο χρυσὸ ρολόγι μὲ χρυσὴ καδένα.

Ποῦ τἄχε «βρῆ»; Ποιός ξέρει; Ἴσως πάνω σὲ κανένα σκοτωμένον ἀξιωματικό...

Τέλος ἔγινε ἡ συμφωνία. Ὁ ἔμπορος ἔδωσε δέκα γερμανικὰ τάλληρα καὶ πῆρε τὸ ρολόγι καὶ τὴν καδένα, ποὺ ἄξιζαν τὸ λιγότερο πεντακόσια φράγκα. Ὁ ὑπαξιωματικὸς σηκώθηκε κι' ἔφυγε ἀμέσως.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, μερικοὶ οὐλάνοι σταμάτησαν στὴν πόρτα. Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ κατέβηκαν ἀπ' τ' ἄλογά τους καὶ μπῆκαν στὸ πανδοχεῖο. Ἀμέσως ἔγινε ἀπόλυτη σιωπὴ κι' ἀκολούθησε μιὰ παράξενη γοργὴ σκηνή. Στὴ διηγοῦμαι, ἐδῶ, μαμμα μου, γιατὶ εἶναι χαρακτηριστική.

Ὁ ἀνώτερος βαθμοφόρος ἀπ' τοὺς οὐλάνους,—ἕνας λοχαγος μὲ μακριὰ γενειάδα,—πῆρ' ἕνα ἄγριο ὄφος καὶ πρόσταξε μὲ σκληρὴ φωνή:

— Ἔξω, παλιόσκυλα! Στὴ στιγμή!

(1) Ὑπαξιωματικός.

Δίχως νὰ βγάλουν μιλιά, σηκώθηκαν ἕνας-ἕνας καὶ βγῆκαν τραμαγμένοι, ἔρποντας σχεδόν, κάτω ἀπ' τὴν ὀβριστικὴ διαταγὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ὁ τελευταῖος μάλιστα, ἕνας γέρος μὲ σουφρωμένα μάγουλα, δέχτηκε καθὼς ἔφευγε μιὰ καμτσικιά, ποὺ τοῦ τὴν ἔδωσε μὲ τὸ μαστίγιο ὁ λοχαγὸς γιὰ νὰ γελάσῃ. Ἄ, πῶς εὐχαριστήθηκα!

«Ὁ Παῦλος ἄρχισε νὰ κρατῇ σημειώσεις...» (Σελ. 26, στ. β'.)

Ἔμεινα μόνος, μὲ τοὺς Πρώσσους.

— Τί κάνετε ἐδῶ σεῖς; μ' ἐρώτησε τότε ὁ λοχαγὸς σὲ θαυμάσια Γαλλική.

Ἀπάντησα μὲ μιὰ προσποιητὴ ἀταραξία.

— Εἶμαι ντόπιος.

— Ἄ!

Μὲ κοίταξε μὲ κάποια ὑποψία, καὶ ἀμέσως ὕστερα μὲ ρώτησε:

— Φερστέεν ζὶ Ντόϋτς; (1)

(1) Ἐννοεῖτε Γερμανικά;

Τὴν περίμενα αὐτὴν τὴν παγίδα.

Πῆρα ἕνα ὕφος σὰ νὰ μὴν ἔννοιωθα τί μοῦλεγαν, κι' ἀπάντησα:

— Δὲν ξέρω Γερμανικά, κύριε.

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἐπέμεινε. Μοῦ γύρισε τὴ ράχη, κάθησε μαζὶ μὲ τοὺς ὑπολοχαγούς του καὶ παράγγειλαν φαγητό. Ἄρχισαν τὴ συζήτηση. Ἐγὼ τέντωνα τ' αὐτιά μου.

— Ὥστε, λοχαγέ μου, δὲν εἶναι γνωστὸ ἀκόμα ποῦ βρίσκεται ὁ στρατὸς τοῦ Σαλόν; ρώτησε ὁ νεώτερος.

— Ὄχι ἀκόμα ἀκριβῶς. Στὶς 24, οἱ περιπολίες μας μᾶς ἔδωσαν θετικὲς πληροφορίες. Μὰ ἀπὸ τότε τίποτε νεώτερο.

— Ὑποχωροῦν δίχως ἄλλο πρὸς τὸ Παρίσι. Τὸ μόνο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν...

— Μπᾶ! φαίνεται — μὰ τὸ Ἐπιτελεῖο δὲν εἶναι βέβαιο — πῶς λόξεψαν κατὰ τὸ Βορριά.

— Γιὰ νὰ μᾶς ξεφύγουν καὶ νὰ βοηθήσουν τὸ Μέτς;

— Ποιὸς τὸ ξέρει! Ἡ κίνηση αὐτὴ εἶναι ὁλότελα παράλογη. Μὰ τὸ μόνο θετικὸ εἶναι ὅτι μιὰ ἔφιππη περιπολία βρῆκε σ' ἕνα σταθμὸ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα, ποὺ ἔγραφε αὐτὴ τὴν εἴδηση. Γιαυτὸ μᾶς διέταξαν ν' ἀλλάξουμε μέτωπο καὶ νὰ στραφοῦμε κατὰ τὸ Βορριά.

— Τί κουτὸς λαός! φώναξε γελῶντας ὁ ὑπολοχαγός. Ν' ἀφίνουν τοὺς ἐλαφρόμυαλους τοὺς δημοσιογράφους νὰ τὰ βγάζουν ὅλα στὴ φόρα! Θὰ δοῦν ποὺ θὰ τοὺς βγάλῃ αὐτὴ ἡ ἀσυλλογισιά τους! (1)

— Εἶναι κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς φέρῃ τὴν καταστροφή, δήλωσε ὁ λοχαγός. Στὸν πόλεμο, βλέπετε, ὑπολοχαγὲ φὸν Χόρνσκαπφ, μιὰ ἀρχὴ ὑπάρχει:

(1) Εἶναι ἐξακριβωμένο ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ Σεδὰν ἔγινε ἀπ' τὴν ἐπιπολαιότητα μιᾶς γαλλικῆς ἐφημερίδας. Σ. τ. Σ.

ἡ σιωπή! Μόνο ἡ διοίκηση πρέπει νὰ δίνῃ πληροφορίες, ὅποτε τὸ θεωρεῖ ἀκίνδυνο. Ἄ, βέβαια ὁ δικός μας ὁ στρατάρχης Μόλτκε, δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ ἐπιτρέψῃ τέτοιο πράμα! Στὴν ὑγειά του καὶ στὴν ὑγειά μας! Καὶ ἡ νίκη νἆναι πάντα δική μας!

— Ὅσο γι' αὐτό, λοχαγέ μου, μποροῦμε νἆμαστε ἥσυχοι... Θὰ πιοῦμε σαμπάνια στὸ Παρίσι! Ζήτω ἡ γριὰ Γερμανία!..

Φαντάσου, καλή μου μαμμά, τί κουράγιο καὶ θέληση χρειαζόταν, γιὰ νὰ μὴ φανερώσω οὔτε στὴ φυσιογνωμία τί ἔνοιωθα κείνη τὴ στιγμή.

Τέλος οἱ οὐλάνοι ἔφυγαν καὶ τὸ χάνι γέμισε πάλι ἐβραίους. Πλήρωσα κι' ἔφυγα. Βρισκόμουν, τὸ καταλαβαίνεις ὅτι, σὲ μεγάλη ἀμηχανία.

Ἡ συζήτηση αὐτὴ ποὺ εἶχα ἀκούσει ξαφνικά, μοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδια καὶ μοῦ ἄλλαζε τὶς ἰδέες.

Ξεκίνησα, κι' ὅταν βρέθηκα σ' ἕνα μικρὸ δάσος καὶ βεβκιώθηκα πὼς δὲ μ' ἔβλεπε κανείς, ξετύλιξα τὸ χάρτη μου. Εἶχα ἀκούσει συχνὰ τὸν πατέρα μου καὶ τὸ θεῖο μου νὰ μιλοῦν γιὰ ζητήματα στρατιωτικά. Γι' αὐτό, μὲ τὶς λίγες αὐτὲς γνώσεις, κατάλαβα πόσο ἐπικίνδυνη ἦταν ἡ καινούργια αὐτὴ κίνηση τοῦ στρατοῦ μας.

Γιατί, λιγάκι νὰ τὴν ἔπαιρναν μυρωδιὰ αὐτὴ τὴν κίνηση οἱ Πρῶσσοι, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ κάνουν μιὰ προέλαση πρὸς τὰ δεξιά, νὰ πιάσουν τὸ Ἀργκὸν κι' ἔτσι θἄκλειναν τὰ στρατεύματα μας σ' ἕνα στενό, ὅπου δὲν τοὺς ἔμενε ἄλλο ἀπ' τὴν παράδοση.

Τότε καὶ γὼ ἀποφάσισα νὰ πάρω τὸ δρόμο τοῦ Σαλόν.

Δὲν τὸ κατάφερα!

Οἱ δυὸ πρωσσικὲς στρατιὲς μὲ σίμωναν ὁλοένα κι' ἔπρεπε νὰ περάσω ἀνάμεσά τους. Ἦταν κάτι ἀδύνατο!

Εὐθὺς μόλις θὰ εἶχα «ἐπαφή» μὲ τὸ μέτωπό τους, θὰ δοκίμαζα νὰ περάσω ἀπ' τὴ φωτιά... Ὅ,τι ἤθελε, ἂς γινόταν! Κι' ὁ Θεὸς βοηθός!

Τὴν ἑπομένη, στὶς 27 Αὐγούστου, (μέσα σὲ μιὰ μέρα εἶχα κάμει 40 χιλιόμετρα), βρισκόμουν στὸ Ντὶν, κι' ἐκεῖ ἐμαθα ὅτι ὁ στρατάρχης Μὰκ-Μαὸν ἐκτελοῦσε τὴν κίνηση ποὺ ἔμαθα στὸ καπηλειό, κι' ὅτι τὸ πρωσσικὸ ἱππικὸ εἶχε συναντήσει τὰ στρατεύματά μας στο Νουάρ, μὰ δὲν ἔδωσαν μάχη.

Τί χαρούμενοι ποὺ ἦταν οἱ Γερμανοί! Καὶ πόσο μὲ πείραζε ἡ χαρά τους! Ἔτρωγαν, ἔπιναν, γλεντοῦσαν, μεθοκοποῦσαν. Ἔβριζαν καὶ κορόϊδευαν τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς ἀξιωματικούς μας. Ἔλεγαν ὅτι δὲ νοιώθουμε τί θὰ πῇ πόλεμος κι' ὅτι δὲν εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ κάνουμε μιὰ λογοκρισία. Τί φούρκα τὶ καϊμός, νὰ τοὺς ἀκούω! Κι' ὅμως ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς ἀκολουθῶ.

Τέλος, στὶς 30 τοῦ μηνός, κατὰ τὸ μεσημέρι, φάνηκαν οἱ καπνοὶ μιᾶς μάχης στὸ Μπωμόν, καί, ἀναγκασμένος νὰ μείνω πίσω, ἄκουγα μ' ἀνατριχίλα τὶς κανονιὲς καὶ τὶς τουφεκιές. Τὸ ἴδιο βράδυ ἄκουσα ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ὅτι εἴχαμε ὑποχωρήσει μὲ μεγάλη ἀταξία. Κι' ὅμως μέτρησαν τρεισήμισυ χιλιάδες νεκρούς!

Τὴν ἑπομένη εἶδα, ἀπὸ πολὺ μακρυά, μερικὰ παλληκάρια δικά μας, τοῦ 8ου, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ περάσουν ἀνάμεσα ἀπ' τὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ ξαναβροῦν τὸ σῶμα τους. Εἶχαν χάσει τὴν ἐπαφή μὲ τὴν ἄλλη γραμμή, ξενύχτισαν σ' ἐξοχικὰ σπίτια καὶ τώρα τραβοῦσαν τὸ δρόμο τοῦ Μουζὸν.

Τότε κι' ἐγὼ τράβηξα ἀριστερά, πρὸς τὸ Δονσερύ, ἐνῷ μακρυὰ ἀκουγόταν ἀμυδρὰ ὁ θόρυβος τῆς μάχης ποὺ εἶχε ἀνάψει στὸ Μπαζεῖγ.

Στὶς ἕξη τὸ βράδυ σταμάτησα. Ἤμουν πτῶμα ἀπὸ τὸν κόπο. Κάθησα σ' ἕνα ὕψωμα, δίπλα σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι, λίγο πιὸ ἔξω ἀπ' τὸ δρόμο ποὺ βγαζε στὸ Δονσερύ.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, τὰ πρωσσικὰ στρατεύματα ἦταν σωστὴ θαλασσα. Ἀπ' ὅλους τοὺς δρόμους, ἀκόμα καὶ μεσ' ἀπ' τὰ χωράφια ἐρχόνταν κάσκες, κάσκες, ἀμέτρητες, καὶ πλημμυροῦσαν τὴν τοποθεσία, ἐνῷ τὰ κανονια κυλοῦσαν ἀργὰ κι' ἐπίσημα. Βλέποντας χαμηλὰ τὸ Σεδάν, ἐννοιωσα μιὰν ἀνατριχίλα. Ἕνα κακὸ προαίσθημα μὲ κυρίευσε. Ἡ νύχτα ἔπεφτε βαρειὰ καί, κουρασμένος καθὼς ἤμουν, μὲ πῆρε σιγὰ-σιγὰ μιὰ νάρκη, κι' ἄφηνα νὰ μὲ λικνίζῃ ὁ βαρὺς βηματισμος τῶν πρωσσικῶν συνταγμάτων ποὺ περνοῦσαν.

Τὸ βουητὸ τῆς μάχης εἶχε σβύσει στὸ Μπαζεῖγ καὶ στον ἀέρα πλανιόταν τῶρα ἕνα βαρὺ προμήνυμα, ποὺ μοῦ πλάκωνε τὴν καρδιά.

Ξαφνικά, καθὼς ἐκεῖ κάτω, ἀπ' τ' ἄλλο μέρος τοῦ Σεδάν, ἀναβαν φῶτα, ἕνα ποδοβολητὸ ἱππικοῦ μ' ἔκαμε νὰ σηκώσω τὸ κεφάλι. Ἓν ἀποσπασμα ἀπὸ λευκοὺς θωρακοφόρους μὲ τεράστια κράνη, σὰν τὰ κράνη τῶν ἱπποτῶν τοῦ μεσαιωνα, πρόβαλε μεσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι. Ἦταν σωστοὶ κολοσσοὶ αὐτοὶ οἱ καβαλλάριδες καὶ πήγαιναν ἀργὰ καὶ ἐπιβλητικά, μὲ τὰ καμαρωτά τους ἄλογα. Ἀπὸ πίσω τους, σὲ ἀπόσταση πενήντα μέτρων, φάνηκε μιὰ συνοδεία ἀπὸ ἀξιωματικούς.

Μπροστὰ-μπροστὰ ἦταν τρεῖς. Ἀπὸ πίσω ἐρχόνταν ἄλλοι. Οἱ τρεῖς, προχωρῶντας, μὲ σίμωσαν καὶ καθὼς τοὺς εἶδα τινάχτηκα.

Τὸν ἀναγνώρισα εὔκολα αὐτὸν ποὺ ἦταν στὴ μέση! Τὸν εἶχα ἰδῆ, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, στὴν ἔκθεση τοῦ 1867. Βέβαια, ἦταν αὐτός, ὁ βασιλιὰς τῆς Πρωσσίας, ὁ Γουλιέλμος, μὲ τὶς πυκνὲς φαβορίτες καὶ μὲ τὸ ψαρὸ μουστάκι.

Τὸν ἄλλον, αὐτὸν ποὺ ἦταν ἀριστερά, τὸν εἶχα ἰδεῖ κι' αὐτὸν στὸ ἴδιο μέρος. Ἦταν ἕνας γίγαντας μὲ γερὲς πλατες, μὲ πυκνὰ φρύδια, μὲ σκληρὴ καὶ γυαλιστερὴ ματιά. Μέσα στὴ στρατιωτικὴ στολὴ ποὺ φοροῦσε τώρα, ἀναγνώριζα τὸ Βισμαρκ, τὸν παντοδύναμο ὑπουργὸ καὶ σύμβουλο τοῦ βασιλιᾶ Γουλιέλμου.

Ὅσο γιὰ τὸν τρίτο, κι' ἂν δὲν τὸν ἤξερα, τὸν μάντεψα μονομιᾶς. Ἦταν ὁ Μόλτκε, ὁ γέρο ἀρχιστράτηγος, ὁ «φελντ-μαρσάλ», ὁ πραγματικὸς κυρίαρχος, αὐτὸς ποὺ ἀληθινὰ κυβερνοῦσε τὰ παντα, αὐτὸς ποὺ ἦταν ἡ ψυχὴ τοῦ τεράστιου αὐτοῦ στρατοῦ.

Ἦταν λιγάκι κυρτὸς καὶ φαινόταν ἰσχνὸς μέσα στὸν εὐρύχωρο μαντὸ του, ποὺ δὲν εἶχε μήτε παρασημα μήτε ἐπωμίδες. Καὶ πανω ἀπ' τὸ πλατὺ περιλαίμιο, πρόβαλλε ἕνα κεφάλι ρυτιδωμένο, ἕνα πρόσωπο ἀσκητικό, σκληρημενο ἀπ' τὶς νηστεῖες καὶ τὶς ἀγρύπνιες. Τὰ μάτια του ἔρριχναν ἕνα ἤρεμο καὶ γεμάτο θέληση βλέμμα μέσα στὴ νύχτα.

Ἤ, ἦταν ἕνα πρόσωπο ἀλχημιστῆ τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Πρόσωπο διανοητικοῦ ἀνθρώπου, ἀδυνατισμένο ἀπ' τὴ βαθειὰ κι' ἐπίμονη μελέτη. Τὶ παραξενη ἐντύπωση ποὺ μοῦκανε! Κι' ἑκατὸ χρόνια ἂν ζήσω, δὲ θὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴ μορφή, ποὺ ἦταν ὁλόκληρος ὁ ἐχθρος καὶ ποὺ βαστοῦσε τὴν ὑπεροχὴ πάνω στοὺς δύο ἄλλους.

Εἶχαν σταθῆ καὶ συνομιλοῦσανε. Πολέμησα ν' ἀκούσω, μὰ ἤμουν μακρυά. Ἡ συζήτησή τους μοῦ ἐρχόταν σὰ συγχυσμένο μουρμουρητό, ὅταν ξαφνικὰ τὸ χέρι τοῦ ἀρχιστρατήγου σηκώνεται κι' ἡ γαντωμένη παλάμη του κάνει μιὰ κυκλωτικὴ χειρονομία, σὰ νἄθελε νὰ περικλείσῃ ὅλη τὴν περιφέρεια τοῦ Σεδάν, ὅπου ἐλαμπυρίζαν τώρα τὰ φῶτα τοῦ στρατοπέδου μας... Ἡ χειρονομία τοῦ ψαρᾶ καθὼς ρίχνει τὰ δίχτυα.

Ἐκατάλαβα τὴ σημασία της κι' ἕνα ρῖγος μὲ συγκλόνισε.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Γουλιέλμος ἄναψε ἕνα τσιγαρο. Στὸ φῶς τοῦ ἀναμμένου σπίρτου, ἡ τριάδα ἐπρόβαλε σὰ μέσα σ' ἕνα μαγικὸ φῶς καὶ σὲ λίγες στιγμὲς χάθηκε πάλι στὸ μισόφωτο.

Συλλογίστηκα: ἀνκρυβόταν ἕνας χωρικός, ἢ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, μέσα στὸ χαντάκι κι' ἀπὸ κεῖ ἄδειας ἕνα γεμάτο περίστροφο ἀπάνω στὴν τρομερὴ Τριάδα! Ποιος ξέρει! Ἴσως τότε θὰ γύριζε ἡ ρόδα τῆς τύχης... Ἀπὸ τί κρέμεται ἡ ζωὴ ὁλόκληρων λαῶν!..

Μὰ ἐγὼ τοὐλάχιστο,— καὶ τόμολόγησα σιγὰ-σιγὰ στὸν ἑαυτό μου,—ἐγὼ δὲν θὰ τὸκανα ποτέ!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΓΙΕ-ΒΑΣΙΛΗ...

Ἅγιε-Βασίλη, Ἅγιε-Βασίλη,
βιάσου νἀρθῆς, σὲ καρτερῶ
καὶ τ' ὄνομά σου ἔχω στὰ χείλη
καὶ στ' ὄνειρό μου σὲ θωρῶ

Βλέπω βουνὰ ἄσπρα, χιονισμένα,
καὶ δάση μ' ἄσπρα τὰ κλαριὰ
καὶ μοναχὸ βλέπω καὶ σένα
νὰ ὁδοιπορεῖς μὲς στὸ βοριά.

Περνᾶς ἀκούραστος στὸ χιόνι,
ἀπὸ πατρίδες μακρινὲς
καὶ τ' ἀργὸ βῆμα σου τυπώνει
μακριὰ σειρὰ πατημασιές.

Κι' ὅταν στὴν πόλη θἄχεις φτάσει,
θἆναι μιὰ νύχτα σκοτεινή,
τὰ μάτια θἄχει ὕπνος σκεπάσει
καὶ δὲ θ' ἀκούγεται φωνή.

Μὰ ἐγὼ μονάχος θἄχω μείνει
τοὺς χτύπους νὰ παρακολουθῶ,
κι' ὅταν θ' ἀκούσω στὴ γαλήνη,
τὸ βῆμα σου τὸ σιγαλό,

Θ' ἀνοίξω, νὰ καλοσωρίσῃς
μὲς στὴ σκεπή μας τὴ φτωχή,
τὰ δῶρα σου νὰ μᾶς χαρίσῃς
καὶ τὴ γλυκειά σου τὴν εὐχή.

Ἅγιε-Βασίλη, Ἅγιε Βασίλη,
βιάσου νἀρθῆς, σὲ καρτερῶ
καὶ τ' ὄνομά σου ἔχω στὰ χείλη
καὶ στ' ὄνειρό μου σὲ θωρῶ.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ

Ἀναπάντεχος ἦταν, γιὰ τοὺς δικούς μου, ὁ ἐρχομός μου στὴν πατρίδα. Δὲν τοὺς εἶχα εἰδοποιήσει γιὰ τὴν ἀναχώρησή μου, κι' οὔτε κἂν φαντάζουνταν ὅτι θ' ἀποφάσιζα νὰ ἐπιχειρήσω μιᾶς ἡμέρας ταξεῖδι γιὰ νὰ περάσω κοντά τους τὴν πρωτοχρονιά, μιὰ φορὰ ποὺ τὶς περισσότερες ἡμέρες τῶν διακοπῶν μας τοῦ Πανεπιστημίου, εἶχα καθήσει στὴν Ἀθήνα. Μὰ κι' ἐγὼ οὔτε τὸ σκεπτόμουν καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπιχειροῦσα, ἂν δὲν μοῦ τὸ ἐπρότεινε τόσο ἐπίμονα ὁ ξαδερφός μου, ὁ Νίκος ποὺ μέναμε μαζὶ σ' ἕνα δωμάτιο.

— Ὡραῖα θἆταν, Γιάννη, — μοῦ λέει μιὰ βραδυά,— νὰ φεύγαμε τὸ πρωΐ γιὰ τὴν Καλαμάτα. Πόσο θὰ χαίρουνταν οἱ δικοί μας βλέποντάς μας ἔτσι ἄξαφνα... Καὶ τὸ νόστιμο θἆναι ποὺ θὰ τοὺς πᾶμε τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς, ποὺ θὰ γίνεται, ὅπως κάθε χρόνο, στὸ σπίτι σωστὸ πανδαιμόνιο μὲ τὰ δῶρα τῶν παιδιῶν.

Ἡ ἰδέα τοῦ ξαδερφοῦ μου μοῦ φάνηκε καὶ μένα ἐξαίρετη κι' ἔτσι ἀποφασίσαμε τὸ πρωΐ νὰ φύγουμε. Γεμάτοι χαρὰ κι' οἱ δυό μας, ποὺ θὰ γυρνοῦσαμε στὸ σπίτι, ἔπειτα ἀπὸ τέσσερες μῆνες ποὺ λείπαμε, βγήκαμε ἔξω βιαστικοὶ γιὰ νὰ προφτάσουμε τὰ καταστήματα ἀνοιχτὰ καὶ νὰ πάρουμε τὰ δῶρα μας γιὰ τ' ἀδέρφια μας.

Τὶς περισσότερες φορὲς ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρω κάποιο δῶρο γιὰ τ' ἀδέρφια μου, βρισκόμουν σὲ δύσκολη θέση, μὴ ξέροντας ἂν ἡ ἐκλογή μου θὰ τοὺς ἄρεσε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἤξερα πολὺ καλὰ τί θὰ τοὺς ἄρεσε.

Ὁ Μίμης ἤθελε ἕνα χρυσόδετο τόμο «Διάπλασι» (μαθητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τώρα πιά, δὲν καταδέχουνταν γιὰ δῶρα παιχνιδάκια ποῦναι γιὰ τοὺς... μπεμπέδες!) Ἡ Τούλα πάλι — λιχούδα καθὼς πάντα της— ἤθελε ἕνα κουτὶ «δικό της, κατάδικό της» ὡραῖα μπομπόνια. Ὅσο γιὰ τὸ μικρὸ Τοτό, — τὸν Βενιαμίν μας, καθὼς τὸν ἔλεγε ἡ μαμμά,—αὐτὸς ἤθελε «ἕναν ἀλάπη μὲ μαυροκόκκινη φορεσιά, ν' ἀνεβαίνει πάνω στὸ σκοινί του». Εἶδε νἄχει ἕναν τέτοιον ἀράπη κάποιο ἄλλο παιδάκι. μοῦ εἶπε ἡ μαμμά, καὶ τὸν ζήλεψε. Τὴν ἡμέρα μάλιστα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φύγω, ὅταν πῆγα στὸ κρεββατάκι του νὰ τὸν φιλήσω, μοῦ θύμισε πάλι τὸν «ἀλάπη» του, — καθὼς τὸν ἔλεγε ψευδίζοντας — κι' ἐγὼ τοῦ ὑποσχέθηκα πὼς ἅμα ξαναγύριζα, θὰ τοῦ τὸν ἔφερνα.

***

Θἆταν δώδεκα ἡ ὥρα, μεσάνυχτα, ὅταν τελειώσαμε τὶς ἑτοιμασίες μας καὶ πέσαμε, μὲ τὸν ξαδερφό μου, στὰ κρεββάτια μας νὰ κοιμηθοῦμε, ἀφοῦ πρῶτα συμφωνήσαμε ὅποιος ξυπνοῦσε γρηγορότερα τὸ πρωΐ, νὰ ξυπνίσει καὶ τὸν ἄλλο.

Κουκουλώθηκα μὲ τὸ πάπλωμά μου καὶ προσπάθησα ν' ἀποκοιμηθῶ· ποῦ νὰ κλείσω ὅμως μάτι ἀπὸ τὴν ἔννοια μου νὰ μὴν παρακοιμηθοῦμε καὶ χάσουμε τὸ τρένο!... Τέλος πάντων, ἀργὰ πολύ, κατόρθωσα ν' ἀποκοιμηθῶ.

Κατὰ τὰ χαράμματα, — τὴ στιγμὴ ἴσια-ἴσια ποὺ ἔβλεπα ἕνα ὑπέροχο ὄνειρο,— ἔννοιωσα νὰ μὲ τραβᾶει κάποιος ἀπὸ τὸ πόδι. Ἦταν ὁ ξαδερφός μου.

— Σήκω, Γιάννη! Μόλις μισὴ ὥρα ἔχουμε καιρό. Θὰ χάσουμε τὸ τρένο!..

Ξεπετάχτηκα ἀμέσως ἀπάνω καὶ ντύθηκα βιαστικά. Μετὰ ἕνα τέταρτο βρισκόμαστε στὸ σταθμό.

***

Θἆταν ἐννιὰ-ἐννιάμισυ ἡ ὥρα, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὄμορφο ταξεῖδι, φθάσαμε στὴν Καλαμάτα.

Ὅλους τοὺς ἄλλους ταξειδιῶτες, κάποιος γνωστός, κάποιος δικός τους, τοὺς περίμενε στὸ σταθμό. Ἐμᾶς βέβαια δὲν μᾶς περίμενε κανείς, ἀφοῦ δὲν εἴχαμε εἰδοποιήσει κανένα.

Πήραμε ἕνα ἀμάξι καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ σπίτι. Γιὰ νὰ πάει ὁ ξαδερφός μου στὸ δικό του, ἔπρεπε νὰ περνοῦσε πρῶτα ἀπ' τὸ δικό μας. Τὸν κατάφερα λοιπὸν ν' ἀνέβει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπάνω, λέγοντάς του ὅτι ἴσως νἆταν στὸ σπίτι μας κι' ἡ μαμμά του.

Χτυπήσαμε τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε κάτω ἡ ὑπηρέτρια μας ἡ Μαρία, ν' ἀνοίξει. Πίσω τὴν ἀκολουθοῦσαν ὁ Μίμης, ἡ Τούλα κι' ὁ μικρὸς Τοτός, νομίζοντας πὼς ἐρχόνταν τίποτα καινούργια δῶρα, ἀπὸ κανένα θεῖο ἢ θειά. Φανταστεῖτε ὅμως τὴν ἔκπληξή τους καὶ τὴ χαρὰ ὅλων τους, ὅταν μπροστά τους εἶδαν ἐμᾶς! Μᾶς ἔκαναν καλύτερη ὑποδοχὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ θἄκαναν σὲ ὁποιοδήποτε δῶρο. Μὰ ἡ πρώτη κουβέντα τοῦ Τοτοῦ, ἦταν ἡ ἐρώτηση ἂν τοῦ ἔφερα τὸν «Ἀλάπη».

— Ναί, τοῦ εἶπα, σύχασε, στὸν ἔφερα.

Τὸ στρογγυλὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας ἦταν γεμάτο παιχνίδια, παλιὰ καὶ καινούργια· κανένα ὅμως δὲν τοῦ ἄρεσε τόσο πολύ, ὅσο ὁ δικός μου ὁ ἀράπης, ποὺ ἄνοιξα ἀμέσως τὴ βαλίτσα μου καὶ τοῦ τὸν ἔδωσα.

Τὸν ἔδειχνε γεμάτος χαρὰ σ' ὅλους, στὸ μπαμπᾶ, στὴ μαμμά, στὴ θεία Κατίνα, — τὴ μητέρα τοῦ Νίκου, ποὺ ὅπως τοῦ ἔλεγα, εἶχε ἔρθει σπίτι μας, φέρνοντας τὰ δῶρα της, — ὥς καὶ στὴν κουζίνα ἀκόμα πῆγε γιὰ νὰ τὸν δεῖξει τῆς Μαρίας!.. Ἔπειτα, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσει, γιὰ νὰ μοῦ δεῖξει τὴν εὐγνωμοσύνη του, πῆγε καὶ ξετρύπωσε ἕνα παλαιὸ Εὐαγγέλιο ποὺ εἴχαμε στὸ σπίτι, καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε, ἐπειδὴ ἤξερε πὼς μοῦ ἄρεσαν τὰ βιβλία!..

Γιὰ νὰ μὴν τὸν δυσαρεστήσω, τὸ πῆρα, λέγοντάς του πὼς καὶ τίποτα νὰ μὴ μοῦ ἔδινε, μὲ ἱκανοποιοῦσε ἡ σκέψη: ὅτι τὸν ἔκανα νὰ χαρεῖ. Κι' ἀλήθεια, βλέποντας τὸ μικρό μου ἀδερφὸ τόσο χαρούμενο, ἔννοιωθα κι' ἐγὼ μιὰ μεγάλη εὐχαρίστηση, — τὴν εὐχαρίστηση ὅτι πρόξενος τῆς χαρᾶς του αὐτῆς ἤμουν ἐγώ· καὶ συλλογίστηκα: πόσες φορὲς μ' ἕνα μικρό, μ' ἕνα τιποτένιο πρᾶγμα, μπορεῖ ὁ καθένας νὰ χαροποιήσει καὶ νὰ ἐνθουσιάσει μιὰ παιδικὴ ψυχή!

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ.

ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Ἀμυγδαλιές, ἀμυγδαλιές!
λουλούδια φούχτες, ἀγκαλιές,
Μοσκομυρίζουν οἱ στεριὲς
κι' ἀσπρίζουν οἱ κατηφοριές.
Κυρίες, στὸ δρόμο ποὺ περνᾶνε,
ἐκστατικὲς στὴν ἀντηλιά,
σὰν ἄρρωστα παιδιὰ τὶς πᾶνε
περίπατο στὴν ἀγκαλιά.

Χιονίζει στὴν κατηφοριά:
μὲ τὸ νοτιά, μὲ τὸ βορριά,
— τῆς Ἀνοιξης βαφτιστικιά,—
χορεύει τ' ἄσπρα της προικιά.
Δέντρα ἡμερα, φῶς ἀνθισμένα,
κοντὰ κοτσάνια, μιὰ σταλιά,
—καὶ τὰ λουλούδια καρφωμένα
στοῦ κλάνου ἀπάνω τὴ θηλειά.

Στὰ σκαλιστά μας, τὰ παλιὰ
λογήνια, φέξε, ἀμυγδαλιά,
ξεχείλισέ τα φοινικωτὰ
ἄσπρα ἀνθουλάκια κεντητά!
Κι' ὅλο περνᾶνε, ὅλο παγαίνουν,
μέσ' στὶς χαρὲς τῆς ἀντηλιᾶς,
κι' ἀπ' τὰ παράθυρα διβαίνουν
οἱ Λιτανεῖες τῆς μυγδαλιᾶς...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΝ περασμένο μῆνα, ὁ Σύλλογος Παρνασσὸς κι' ἡ Ἑταιρεία τῶν Θεατρικῶν Συγγραφέων, μαζί γιόρτασαν τὴν Πεντηκονταετηρίδα τοῦ Σπυρίδωνα Βασιλειάδη, ποὺ πέθανε νεώτατος τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1874. Ὁ Παρνασσός, γιατὶ ὁ Βασιλειάδης στάθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱδρυτές του κι' εἶχε τὴν πρωτοβουλία τῆς νυκτερινῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων ποὺ εἶναι ὥς σήμερα ἕνα καύχημα αὐτοῦ τοῦ Συλλόγου· κι' ἡ Ἑταιρεία τῶν Θεατρικῶν Συγγραφέων, γιατὶ ὁ Βασιλειάδης, μὲ τὴ «Γαλάτειά» του, στάθηκε ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δημιούργησαν τὸ Νεοελληνικὸ Θέατρο. Ἡ γιορτή του ἔγινε σεμνὴ κι' ὡραία. Στὴν αἴθουσα τοῦ Παρνασσοῦ μίλησαν ταιριαστὰ γιὰ τὸ φιλάνθρωπο ποιητὴ ὁ πρόεδρος κ. Ἠλιόπουλος, ὁ κ. Κουρτίδης, ὁ κ. Δάσκαρης, καὶ στεφάνωσαν τὴν προτομή του τὰ παιδιὰ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων. Τὸ βράδυ, στὸ μεγάλο θέατρο «Ὀλύμπια» δόθηκε μιὰ πανηγυρικὴ παράσταση τῆς «Γαλάτειας» μὲ τὴν Κυβέλη. Κι' ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν γιὰ τὸ Βασιλειάδη, γιὰ τὰ ἔργα του, γιὰ τὴ ζωή του, γιὰ τὴ δράση του, γιὰ τὴν ἀξία του κι' ἀναδημοσίευαν ποιήματά του καὶ πεζά.

Οἱ περισσότεροι ἴσως ἀπὸ σᾶς, μόνο ἀπ' αὐτὴ τὴ γιορτή, ποὺ εἶχε τὴν ἀπήχησή της σ' ὅλους τοὺς κύκλους, θὰ ἔμαθαν πὼς ἔζησε κι' ἔδρασε κάποτε στὴν Ἀθήνα ἕνας ποιητὴς ποὺ τὸν ἔλεγαν Σπυρίδωνα Βασιλειάδη, ποὺ γεννήθηκε στὴν Πάτρα, ποὺ ἔγραψε τὴ «Γαλάτεια», ποὺ ἵδρυσε μιὰ Σχολὴ γιὰ τὰ φτωχὰ παιδιὰ καὶ ποὺ πέθανε νέος. Γιατὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸς τοῦ 1870 εἶχε σχεδὸν ξεχαστεῖ. Οὔτε ἔργα του παιζόνταν πιὰ στὰ θέατρά μας, ὅπως ἄλλων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς του, — τοῦ Κορομηλᾶ π. χ. καὶ τοῦ Βερναρδάκη, — οὔτε οἱ λόγιοι, στὰ φιλολογικά τους ἄρθρα, μιλοῦσαν πιὰ γι' αὐτόν, ὅπως μιλοῦν ἀκόμα γι' ἄλλους συγχρόνους του ἢ πιὸ παλιούς, — τὸ Σολωμό, τὸ Βαλαωρίτη, τὸν Παράσχο, — οὔτε κἂν ἀποσπάσματα ἔργων του δημοσιευόνταν συχνὰ στὰ σχολικὰ βιβλία. Ἀλλὰ τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν κι' ἐγὼ μαθητὴς στὴν ἡλικία σας, τὸν Βασιλειάδη τὸν ἤξεραν καὶ τὸν τιμοῦσαν μεγάλοι καὶ μικροί. Τόνομά του, — καὶ πάντα σχεδὸν μαζὶ μὲ τόνομα ἑνὸς ἄλλου ποιητῆ τῆς ἴδιας ἐποχῆς καὶ τῆς ἴδιας σχολῆς, ποὺ πέθανε κι' αὐτὸς νέος, τοῦ Δημήτριου Παπαρηγγόπουλου, — ἀναφερόταν συχνότατα στὶς ἐφημερίδες καὶ στὰ περιοδικά· ἡ «Γαλάτεια» παιζόταν σ' ὅλα τὰ θέατρα κι' ἀπ' ὅλους τοὺς θιάσους τοῦ Ἑλληνισμοῦ· καὶ δὲν ἦταν σχολικὸ βιβλίο, ἀναγνωσματάριο, νεοελληνικὴ χρηστομάθεια, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ δέκα ποιήματα τοῦ Βασιλειάδη κι' ἕνα τοὐλάχιστο ἀπόσπασμα — τὴ διήγηση τοῦ Ρέννου συνήθως γιὰ τὴν Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία, — ἀπὸ τὴ «Γαλάτεια». Ἔτσι, ἀπὸ παιδιά, τὸν ξέραμε τότε, τὸν μαθαίναμε ἀπέξω καὶ τὸν θαυμάζαμε. Τὸν ἤξερα κι' ἐγὼ ἀρκετά. Καὶ μολονότι δὲν τὸν ἐθαύμαζα ὅσο τὸ Σολωμὸ καὶ τὸ Βαλαωρίτη, — γιατὶ σὰν ἑπτανήσιος προτιμοῦσα τοὺς ἑπτανησίους, — θυμοῦμαι ἀκόμα μὲ πόση συγκίνηση, ὅταν πρωτοῆ·θα ἐδῶ φοιτητής, εἶδα στὴν αἴθουσα τοῦ Παρνασσοῦ τὴν εἰκόνα του, — μιὰ ὡραία ἀνδρικὴ μορφὴ μὲ πλατειὰ μαύρη γενειάδα, — καὶ στὸ νεκροταφεῖο τὸν τάφο του, ἕνα μαρμαρένιο βιβλίο ἀνοιχτό, ποὺ ἔγραφε ἀπάνω «Ἀττικαὶ Νύκτες» (γιατὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχε δώσει στὰ Ἅπαντά του ὁ ποιητής.)

Ἀλλὰ ἡ πιὸ ζωηρή μου ἀνάμνηση εἶναι ἀπὸ μιὰ παράσταση τῆς «Γαλάτειας» ποὺ εἶδα τότε στὸ παριλίσσιο θέατρο «Παράδεισος», μὲ τὴν Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, ποὺ ἦταν ἡ μεγάλη θεατρίνα τοῦ καιροῦ της. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπα ὁλάκερο τὸ ἔργο σὲ θέατρο, κι' ἦταν γιὰ μένα μιὰ ἀποκάλυψη. Ναί, ἡ παράσταση αὐτὴ μοῦ ἀποκάλυψε τὸ Βασιλειάδη σ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖο. Γιατὶ ἡ «Γαλάτεια» μοῦ φάνηκε, — ὅπως κι' εἶναι — ἕν' ἀπὸ τὰριστουργήματα τῆς θεατρικῆς μας Λογοτεχνίας. Ἀργότερα διάβασα πιὸ συστηματικὰ καὶ τἄλλα ἔργα τοῦ ποιητῆ· Καὶ σχημάτισα τὴν πεποίθηση πὼς ἦταν ὁ καλύτερα, ὁ πλουσιότερα προικισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς συγχρόνους του Ἀθηναίους. Καὶ συλλογίστηκα ποῦ θὰ ἔφθανε, ἂν δὲν πέθαινε τόσο νέος, ὁ ποιητὴς αὐτὸς ποὺ ἀπ' τὰ εἰκοσπέντε του χρόνια εἶχε τὴ δύναμη νὰ συλλάβῃ μιὰ «Γαλάτεια»!

Πὼς λοιπὸν ξεχάστηκε ὕστερα ἕνας τέτοιος ποιητής; Μὰ ἀκριβῶς γιατὶ πέθανε πολὺ νέος, καὶ δὲν πρόφτασε νὰ βγάλῃ ὅ,τι εἶχε μέσα του, οὔτε νὰ φήσῃ τὸν ὑπερβολικὸ ρομαντισμὸ τῆς ἐποχῆς του καὶ προπάντων τὴ σχολαστικὴ ὑπερκαθαρεύουσα ποὺ μεταχειριζόταν. Γιατὶ ἀσφαλῶς, ἂν ὁ Βασιλειάδης ἔζοῦσε ἄλλα τριάντα, ἄλλα εἴκοσι ἀκόμα χρόνια, καὶ τὸ ρομαντισμό του θάφινε, καὶ τὴ γλῶσσα του θἄλλαζε, καὶ θἄχε γράψει ἔργα πού, ὄχι μόνο θὰ ἦταν ἀριστουργήματα, σὰν τὴ «Γαλάτεια» κι' ἀνώτερα, παρὰ θὰ φαινόνταν καὶ πιὸ συγχρονισμένα, σὰ σημερινά. Γιὰ νὰ μὴν ξεχαστεῖ, βλέπετε, ἕνας συγγραφέας, ἕνας ποιητής, γιὰ νὰ εἶναι *τῆς μόδας* καὶ κατόπι, δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι μεγάλος καὶ νὰ γράψῃ στὸν καιρό του ἀριστουργήματα. Πρέπει ἀκόμα νὰ μὴν ἔχει περάσει ὁ τρόπος του, ἡ τεχνοτροπία του, ἡ σχολή του, ἢ τουλάχιστο νὰ ἔχουν *ξαναγυρίσει*. Βέβαια, στοὺς πολὺ παλαιούς, στὸν Ὅμηρο, στὸν Αἰσχύλο, στὸν Πλάτωνα, αὐτὸ δὲν ἐφαρμόζεται. Εἶναι πιὰ οἱ κλασσικοί, οἱ καθιερωμένοι, μὲ τὸν τρόπο τους καὶ μὲ τὴ γλῶσσα τους. Κι' ὅταν δὲν τοὺς ἐννοοῦν στὸ πρωτότυπο, τοὺς μεταφράζουν. Οἱ νεώτεροι ὅμως, οἱ σύγχρονοι, συχνὰ τὴν παθαίνουν. Καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ξεχνιοῦνται γιὰ ἕνα διάστημα, μικρὸ ἢ μεγάλο, ὄχι γιατὶ ἔχουν λιγότερη ἀξία ἀπὸ ἄλλους, ἀλλὰ γιατὶ ὁ τρόπος τους δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας. Ἔτσι κι' ὁ Βασιλειάδης. Ξεχάστηκε γιατὶ ὁ ρομαντισμός του δὲν περνοῦσε, καὶ γιατὶ τὰ χρήματα τὰ ἔλεγε «χρυσίον», ἐνῷ σήμερα τὰ λένε «λεφτὰ» ἢ «παράδες»...

Ἀλλὰ ἡ ἀξία, ὅταν ὑπάρχει, δὲν χάνεται ποτέ. Ὅταν ἕνας ποιητὴς εἶναι ἀληθινός, μεγάλος, ζῇ κι' ἀφοῦ ἀκόμα ἡ γλῶσσα του κι' ἡ σχολή του ἔχουν πεθάνει. Ὁ Βασιλειάδης ἔλεγε «χρυσίον»; Πολὺ καλά. Τὸ μεταφράζουμε «χρήματα» καὶ τελειώνει. Κι' ἔτσι γιὰ ὅλα. Φυσικά, στὴ γλῶσσα ποὺ εἶναι γραμμένη, ἡ «Γαλάτεια» σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ ὅσο συγκινοῦσε τὸν κόσμο ἄλλοτε. Σὲ πολλὰ μέρη ἡ φράση της κάνει ἐντύπωση κωμική. Ἀδιάφορο! ἀφοῦ στὸ βάθος εἶν' ἕν' ἀριστούργημα, αὔριο-μεθαύριο θὰ μεταφρασῇ στὴ νέα γλῶσσα, ὅπως μεταφράζονται καὶ τἀρχαῖα. Καὶ θὰ παίζεται στὸ Ἐθνικὸ Θέατρό μας καὶ θὰ εἶναι μιὰ δόξα του κι' ἕνα καμάρι του. Ἡ ἀξία δὲν χάνεται ποτέ. Κι' ἕν' ἀριστούργημα, ἀπὸ κάθε μόδα ψηλότερα, μένει στοὺς αἰῶνες.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Βλέποντας κανεὶς τὴν ἐπιδεικτικὴ καὶ ματοβαμμένη ἀγριότητα τοῦ Ρωμιοῦ χασάτη καὶ τὴν ὑποκριτικὴ καὶ λευκοφορεμένη ἡμερότητα τοῦ Εὐρωπαίου, φαντάζεται ὅτι ὁ δικός μας φονεύει τὰ ζῶα κι' ὁ ἄλλος τὰ δολοφονεῖ.

***

Οἱ συντηρητικοὶ ἄνθρωποι, οἱ λεγόμενοι κι' ὀπισθοδρομικοί, μοιάζουν μὲ τὸ *φρένο* τῆς ἁμαξοστοιχίας. Πολλὲς φορὲς βέβαια ἐμποδίζουν τὴν πρόοδο· ἀλλὰ κυρίως προφυλάττουν ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ ὑπερβολικοῦ μελλοντισμοῦ.

Δ. Γρ. Κ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἄνοιξε τὰ μάτια της, καὶ πάλι τὰ ἔκλεισε, καὶ πάλι τἄνοιξε καὶ κοίταξε καλὰ καλὰ στὴν κάμαρα... Μπά! πὼς βρέθηκε μέσα σ' ἐκείνη τὴ φυλακή; Γιατὶ κατὰ τὴν ἰδέα της, ἡ κάμαρα ὅπου βρισκόταν, δὲν μποροῦσε νἆταν παρὰ φυλακή. Ἔτσι ψυχρή, παγωμένη, ἀκάθαρτη, μὲ τὸ ἄθλιο ἐκεῖνο ἀχυρόστρωμα, μὲ τὸ κουτσὸ τραπέζι, μὲ τὸ μικρὸ σταμνὶ στὴν ἄκρη καὶ χωρὶς κανένα κάθισμα, — ὤ, τί ἄλλο ἦταν; φυλακὴ βέβαια· κι' αὐτή, ἡ Μαρίκα, φυλακισμένη!

Σηκώθηκε, πῆγε ὥς τὴν πόρτα, δοκίμασε νὰ τὴν ἀνοίξει μὰ δὲν τὸ κατάφερε.

«Ἀληθινὰ λοιπὸν εἶμαι στὴ φυλακή;» εἶπε μέσα της καὶ δάκρυσε. Ἔπειτα πῆγε στὸ παράθυρο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν μπόρεσε νὰ τἀνοίξῃ. Ἔτριψε τότε λίγο τὸ λερωμένο τζάμι, νὰ ἰδῇ ἔξω· ἀλλὰ δὲν εἶδε παρὰ κεραμίδια. «Τί ψηλὰ ποὺ εἶναι ἡ φυλακή! σκέφτηκε· ποτὲ δὲ θὰ μπορέσω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Πῶς νὰ πηδήσω; Πρέπει ὅμως νὰ φύγω, νὰ γλυτώσω, ἀλλοιῶς θὰ ἔρθουν ἐκεῖνοι καὶ θὰ μὲ πιάσουν».

Ἐνῷ σκεπτόταν αὐτὰ ἡ Μαρίκα, μιὰ ἀχτίδα τοῦ ἥλιου μπῆκε στὴν κάμαρα καὶ τότε φάνηκαν καθαρὰ οἱ ἀράχνες ποὺ κρεμόνταν παντοῦ. Μὰ τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τὸ φῶς. Κι' ἡ καρδιὰ τῆς Μαρίκας ἄνοιξε, καθὼς εἶδε τὴν ἀχτίδα ἐκείνη, κι' ἡσύχασε λίγο. Ἔτυχε μάλιστα ἡ ἀχτίδα νὰ πέσῃ ἀπάνω στὸ μύλο ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔδινε χτὲς ὁ Γεροθωμὰς κι' ἡ Μαρίκα δὲν τὸν θέλησε. Τὸν εἶδε τώρα καὶ τῆς φάνταξε. «Τί ὄμορφο παιγνιδάκι!» εἶπε.

Ἡ Μαρίκα ποτέ της δὲν εἶχε παιχνίδια, γιατὶ τῆς φτωχῆς μητέρας της δὲν τῆς περίσσευαν λεπτὰ νὰ τῆς ἀγοράζῃ. Φαντάζεστε λοιπὸν μὲ πόση χαρά, γιὰ πρώτη φορά, ἔβλεπε ἕνα παιχνίδι ποὺ ἤξερε πὼς ἦταν δικό της. Πλησίασε τὸ μύλο, τὸν φύσησε ἐλαφρὰ κι' ὁ μύλος ἄρχισε νὰ γυρίζῃ. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄκουσε βήματα. Τρόμαξε κι' ὁ νοῦς της ἔβαλε χίλια δυό. Καὶ νά, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει στὴν κάμαρα ὁ Γεροθωμάς.

Ἡ Μαρίκα ἐνόμισε ὅτι πίσω του ἐρχόνταν καὶ οἱ ἄλλοι, ἐκεῖνοι, γιὰ νὰ τὴν τσακώσουν. Κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της, καὶ τὰ σκέπασε μὲ τὰ χέρια της, γιὰ νὰ μὴν ἰδῇ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἤθελαν τὸ κακό της... Ξεφώνησε μάλιστα κι' ἔτρεξε σὲ μιὰ γωνιά, ὅπου χώθηκε τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο.

«—Ἄνοιξέ μου τὸ στοματάκι σου...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.
Παρεξήγηση

Ὁ Γεροθωμὰς δὲν περίμενε νὰ τὸν φοβηθῇ τόσο ἡ μικρούλα. Ἀλήθεια ἔτρεμε ζαρωμένος, γιατὶ δὲ φοροῦσε ἐπανωφόρι· τὸ πρόσωπό του ὅμως ἦταν ἥσυχο, ἤρεμο, γελαστὸ ἀκόμα καὶ χαρούμενο, γιατὶ συλλογιζόταν πὼς ἡ Μαρίκα θὰ ἔπινε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση τὸ γάλα ποὺ τῆς ἔφερνε, ζεστὸ-ζεστό, ἀχνιστό.

Ἄφησε στὸ τραπέζι τὸ κανάτι, ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἄνοιξε ἔπειτα τὸ ντουλάπι, πῆρε ψωμὶ κι' ἕνα βαθουλὸ πιάτο, καὶ μὲ γλυκειὰ φωνὴ εἶπε:

— Ἔλα μικρούλα, ἔλα... Τί σοῦ ἀγρίεψες ἔτσι;.. ἔλα καὶ μὴ φοβᾶσαι. Δὲν εἶπαμε πὼς ὁ Γεροθωμὰς δὲν τρώει παιδιά;.. Ἐ, κοιμήθηκες καλά;.. Πεινᾶς τώρα;.. Κοίτα δῶ πῶς ἀχνίζει τὸ γάλα ποὺ σοῦ ἔφερα!.. Ἔλα, ἔλα νὰ φᾷς, νὰ χορτάσῃς καὶ νὰ ζεσταθῇς.

«Ἡ Μαρίκα ἤπιε καλά...» (Σελ. 28, στ γ'.)

Ἡ Μαρίκα, ἀκούγοντας τὰ γλυκὰ λόγια τοῦ Γεροθωμᾶ, συνῆλθε λιγάκι, ξεσκέπασε τὰ μάτια της καὶ γύρισε λίγο τὸ κεφάλι της νὰ ἰδῇ... Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ γέρος ἄνοιγε τὸ μαχαίρι του νὰ κόψῃ τὸ ψωμί· καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ Γεροθωμᾶ ἦταν μεγάλο, σωστὴ μαχαίρα, γιατὶ μ' αὐτὸ δὲν ἔκοβε μόνο ψωμί, παρὰ λιάνιζε καὶ τὰ ξύλα ποὺ ἔβαζε στοὺς μύλους του... Καὶ καθὼς εἶδε τὸ φοβερὸ αὐτὸ ὅπλο, ἡ Μαρίκα ἐνόμισε πὼς ἤρθε πιὰ ἡ τελευταία της στιγμή, πὼς ὁ ἀγριάνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὰ γένεια θὰ τὴν ἔσφαζε σὰν ἀρνί. Ἡ ἀπελπισία τῆς ἔδωσε δύναμη. Καὶ τρέχοντας, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Γεροθωμᾶ κι' ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ μὲ δάκρυα:

— Μὴ μὲ σφάξῃς!.. Παπούλη μου, νὰ χαρῇς τὰ μάτια σου, μὴ μὲ σφάξῃς!.. Τί σοῦ ἔκαμα ἐγὼ ἡ καϊμένη!.. Λυπήσου με!

— Νὰ σὲ σφάξω;! ἐγὼ νὰ σὲ σφάξω;! φώναξε ὁ κακομοίρης ὁ Γεροθωμὰς συγκινημένος καὶ λυπημένος ποὺ προξενοῦσε τόσο φόβο στὴ μικρή, ἐνῷ αὐτὸν ποτὲ δὲν τὸν φοβόνταν τὰ παιδιά... Τί λές, παιδάκι μου!.. Ἐκεῖνοι οἱ ἀλιτήριοι, οἱ χτεσινοβράδυνοι, θὰ σ' ἔκαμαν νἄχῃς τέτοιες ἰδέες, νὰ φοβᾶσαι, ποὺ λένε, καὶ τὸν ἥσκιο σου... Μὰ τί, γιὰ κανένα σαλτιμπάγκο μὲ παίρνεις καὶ μένα, γιὰ σκοινοβάτη, τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ σὰν κι' αὐτούς; Καλέ, ἐγὼ εἶμαι ὁ Γεροθωμὰς ποὺ πουλᾷ τοὺς μύλους, κι' ὅλα τὰ παιδιὰ γελοῦν σὰ μὲ βλέπουν. Ἀκοῦς ἐκεῖ ποὺ θὰ σὲ σφάξω!.. Ἐγὼ σὲ βρῆκα χτὲς τὸ βράδυ, ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου, μισαποθαμένη, καὶ σἀνέβασα ἐδῶ, στὴν καμαρούλα μου, νὰ σὲ συνεφέρω. Ἔλα καὶ μὴ φοβᾶσαι!

— Μὰ δὲν εἶν' ἀπέξω κι' οἱ ἄλλοι; ρώτησε τρέμοντας ἀκόμη ἡ Μαρίκα.

— Ποιοί, παιδάκι μου, ποιοί;

(Ἀκολουθεῖ)

(Μετάφραση *Π. Ι. Φ.* καὶ *Γρ. Ξ.*)

ΡΗΤΑ

38.

Φίλο τὸν καλύτερό σου
Ὅταν προσπαθῇς νὰ πιάνῃς,
Ἀρετές του θἀποκτήσῃς·
Ἐνῷ μὲ χειρότερό σου
Συναναστροφὴ σὰν κάνῃς,
Σὰν κι' αὐτὸν θὰ κατανήσῃς.

CHEF

ΟΔΗΓΟΣ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 30)

20.— Τὰ λυσόχορτα, ἕνα ἢ πολλὰ μαζί, μποροῦν νὰ στέλνονται ναυδρομικῶς, μέσα σ' ἀνοικτὸ φάκελλο ἢ μὲ ταινία, *σὰν ἔντυπα*.

21.— Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται σὲ *τρεῖς Τάξεις* κατὰ τὴν ἡλικία τους, ὅπως καὶ στὸν Διαγωνισμὸ τῶν Ἀσκήσεων (βλ. πιὸ πάνω. Κεφ. Ε', § 9). Καὶ δίνονται ἐξῆς ἐπίσης βραβεῖα σὲ κάθε Τάξη, κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Γιὰ τὸ Α' Βραβεῖο, ὑποψήφιοι εἶναι ὅσοι ἔχουν τὰ $^9/_{10}$ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν λύσεων τῆς Τριετηρίας γιὰ τὴ Μεγάλη Τάξη· τὰ $^8/_{10}$ γιὰ τὴ Μεσαία καὶ τὰ $^6/_{10}$ γιὰ τὴ Μικρή. Γιὰ τὰ δυὸ Β' Βραβεῖα, ὑποψήφιοι εἶναι ὅσοι ἔχουν τὰ $^8/_{10}$ τοῦ ὅλου γιὰ τὴ Μεγάλη Τάξη· τὰ $^7/_{10}$ γιὰ τὴ Μεσαία καὶ τὰ $^5/_{10}$ γιὰ τὴ Μικρή. Γιὰ τὰ τρία Γ' Βραβεῖα, ὑποψήφιοι εἶναι ὅσοι ἔχουν τὰ $^7/_{10}$ γιὰ τὴ Μεγάλη Τάξη, τὰ $^6/_{10}$ γιὰ τὴ Μεσαία καὶ τὰ $^4/_{10}$ γιὰ τὴ Μικρή. Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὑποψηφίους, σὲ κάθε Τάξη κι' ἀπὸ κάθε κατηγορία χωριστά, κληρώνεται *ἕνας* ποὺ παίρνει τὸ Α' Βραβεῖο, *δυὸ* ποὺ παίρνουν τὰ Β' καὶ *τρεῖς* ποὺ παίρνουν τὰ Γ'. Οἱ ἄλλοι ὅλοι ἔρχονται Ἰσότιμοι.

22.— Οἱ *Ἰσότιμοι* δὲν ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τοὺς βραβευμένους, ὡς πρὸς τὶς τιμὲς καὶ τὶς ἀμοιβὲς τοῦ Βραβείου· ἔχουν ὅμως καὶ αὐτοὶ τὰ δικαιώματά τους, ποὺ ὁρίζονται πάρα κάτω, στὸ 5'. Κεφάλαιο περὶ Βραβείων.

23.— Ἀπὸ τοὺς ἄλλους λύτες, σὲ κάθε Τάξη, *Ἔπαινο* παίρνουν ὅσοι ἔχουν ὀρθὲς λύσεις τοὐλάχιστο τὰ $^2/_3$ ἀπ' ὅσες εἶχε ἐκεῖνος ποὺ πῆρε τὸ τελευταῖο Γ' Βραβεῖο. Ὅλοι οἱ λοιποὶ παίρνουν *Εὔσημο Μνεία*.

24.— Γιὰ *ὀρθὲς λύσεις* μετροῦνται μόνο ἐκεῖνες ποὺ συμφωνοῦν τέλεια μὲ τὶς δημοσιευμένες στὸ φύλλο. Ἐπειδὴ ὅμως στὴ λύση μιᾶς Ἀσκήσεως μπορεῖ νὰ ταιριάζῃ κι' ἄλλη λέξη ἀπὸ τὴ δημοσιευμένη (π.χ. σὲ μιὰ Ἀκροστιχίδα, μιὰ ζητούμενη λέξη ποὺ πρέπει νὰ εἶναι νησάκι τοῦ Αἰγαίου καὶ νἀρχίζῃ ἀπὸ Σ, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ *Σκύρος* καὶ *Σέριφος*,) ὁ λύτης μπορεῖ νὰ σημειώνῃ καὶ τὶς δυὸ καὶ γενικά, σὲ κάθε Ἄσκηση, μπορεῖ νὰ γράψῃ ὅλες τὶς λύσεις ποὺ βρίσκει.

25 — *Εὔσημα* (βλ. πιὸ κάτω περὶ Εὐσήμων) ὁ διαγωνιζόμενος παίρνει ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε δέκα ὀρθὲς λύσεις ἢ κλάσμα τῶν δέκα· παίρνει ἀκόμα ἀπὸ ἕνα Εὔσημο γιὰ κάθε δυὸ φυλλάδια (ἢ κλάσμα) τῶν ὁποίων ἔλυσε Ἀσκήσεις. Τὰ δεύτερα αὐτὰ ὀνομάζονται *Εὔσημα Ἐπιμονῆς*. Π.χ.: ἕνας ποὺ ἔστειλε 102 λύσεις 13 ἢ 14 φυλλαδίων (ὅλης δηλ. τῆς Τριετηρίας) θὰ πάρῃ 11 Εὔσημα καὶ 7 Ἐπιμονῆς, τὸ ὅλον 18. Ἕνας ποὺ ἔστειλε πάλι 102 λύσεις, ἀλλὰ 9 ἢ 10 μόνο φυλλαδίων, θὰ πάρῃ 11 Εὔσημα καὶ 5 Ἐπιμονῆς, τὸ ὅλον 16.

26. — *Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος*. Ἐπικράτησε στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως νὰ ὀνομάζεται *ξεσπάθωμα* ἡ ἐγγραφὴ ἑνὸς νέου συνδρομητοῦ ἀπὸ ἄλλον συνδρομητὴ ποὺ φροντίζει μὲ ἤγάπη γιὰ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ. Καὶ γιὰ νὰ ὑποθάλπῃ καὶ νἀναμείβῃ τὸν εὐγενικὸ αὐτὸ ζῆλο τῶν φίλων της, ποὺ γίνεται πρόξενος ἑνὸς καλοῦ στὸν παιδικὸ κόσμο καὶ γενικὰ στὴν κοινωνία, ἡ Διάπλασις ἴδρυσε τὸν Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος. Οἱ ὅροι εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

27.— Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι *ἐτήσιος*. Ἀρχίζει τὴν 1η Δεκεμβρίου, τελειώνει τὴν 30 Νοεμβρίου καὶ περιλαμβάνει ὅλους ἐκεῖνους ποὺ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα κάνουν νέους συνδρομητὰς στὴ «Διάπλασι», ἐτήσιους, ἐξάμηνους ἢ τρίμηνους.

25.— Οἱ διαγωνιζόμενοι μπορεῖ νὰ εἶναι εἴτε συνδρομηταὶ ποὺ ἐνεργοῦν μόνοι τους, εἴτε *ὁμάδες Συνδρομητῶν*, δηλαδὴ «*Μικροὶ Σύλλογοι*» ποὺ ἱδρύονται ἀπὸ Διαπλασόπουλα μὲ κύριο σκοπὸ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ.

29.— Οἱ «Μικροὶ Σύλλογοι» εἶναι ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴ Διάπλασι. Κάθε συνδρομητὴς μπορεῖ νὰ ἱδρύσῃ ἕνα Σύλλογο, ἀπὸ συνδρομητὰς ποὺ μένουν στὴν ἴδια πόλη ἢ κι' ἄλλοῦ, μὲ δικό του ὄνομα, *μὲ δικό του κατασταστικό*, μὲ δικό του τρόπο ἐνεργείας. Οἱ ἀνακοινώσεις αὐτῶν τῶν Συλλόγων δημοσιεύονται συνήθως στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες.

30.— Κάθε παραγγελία γιὰ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀνάλογο ἀντίτιμο καὶ *συγχρόνως* ἀπὸ τὴ δήλωση τοῦ συνδρομητοῦ ποὺ τὸν ἐγγράφει, ὅτι εἶναι *ξεσπάθωμά* του γιὰ τὸ Διαγωνισμό. Ἐπίσης ὅταν ξεσπαθώῃ κανεὶς ἐκ μέρους Μικροῦ Συλλόγου, πρέπει κάθε φορὰ ποὺ στέλνει παραγγελία γιὰ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, νὰ δηλώνῃ ὅτι εἶναι ξεσπάθωμα τοῦ δεῖνα Συλλόγου. Τέτοιες δηλώσεις μετὰ τὴν ἐγγραφὴ δὲν εἶναι δεκτές. Οὔτε *μεταβίβαση* ξεσπαθώματος γίνεται. Ἅμα δηλοδὴ ἕνας νέος συνδρομητὴς γράφτηκε πιὰ ὡς ξεσπαθωμα τοῦ δεῖνα συνδρομητοῦ ἢ τοῦ τάδε Συλλόγου, δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ κατόπι στὸ ξεσπάθωμα ἄλλου, εἴτε Συλλόγου εἴτε συνδρομητοῦ.

31.—Κι' ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου λογαριάζεται στὸ ξεσπάθωμα ἐκείνου ποὺ τοῦ πληρώνει τὴ συνδρομή, ἀρκεῖ νὰ τὸ δηλώσῃ μὲ τὴν παραγγελία. Ἐπίσης περνῷ στὸ ξεσπάθωμα τοῦ συνδρομητοῦ *ποὺ στέλνει τὸ ἀντίτιμο* καὶ ἡ στὸ διάστημα τοῦ ἴδιου χρόνου *ἀνανέωση* τῆς συνδρομῆς ἑνὸς ἐξάμηνου ἢ τρίμηνου συνδρομητοῦ, εἴτε αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἔγραψε στὴν ἀρχή, εἴτε ἄλλος. Ἡ *ἀπευθείας* ὅμως ἀνανέωση δὲν περνῷ στὸ ξεσπάθωμα κανενός.

32 — Ἐγγραφὲς συνδρομητῶν γιὰ τὸ Διαγωνισμὸ τοῦ Ξεσπαθώματος γίνονται *σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ χρόνου*. Κάθε φορὰ ποὺ βρίσκει κανεὶς ἕνα νέο συνδρομητή, μπορεῖ νὰ στέλνῃ *ἀμέσως* τὸνομά του, τὴ διεύθυνσή του καὶ τὸ ἀντίτιμο τῆς συνδρομῆς του, γιὸ νὰ γράφεται χωρὶς ἀναβολή. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ περιμένῃ μήπως βρῇ κι' ἄλλους, γιὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μοζί.

33.— Ὁ διαγωνιζόμενος στὸ Ξεσπάθωμα συνδρομητὴς πρέπει νἄχῃ πληρώσει τὴ δική του συνδρομὴ γιὰ τὸν ἴδιο χρόνο. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νἄχῃ καὶ ψευδώνυμο.

34.— Οἱ συνδρομὲς τοῦ Ξεσπαθώματος λογαριάζονται *εἰς φύλλα*. Καθένας δηλαδὴ ποὺ ἔκαμε συνδρομητής, θεωρεῖται ὅτι ἐξόδεψε τόσα φύλλα, ὅσα θὰ στοιλοῦν στοὺς συνδρομητὰς του ὡς τὸ τέλος τῆς συδρομῆς τους. Π.χ.: ἕνας ποὺ ἔκανε ἕνα ἐτήσιο συνδρομητή, εἶναι σὰ νὰ ἐξόδεψε 52 φύλλα· ἂν ἔκανε δυὸ ἐτησίους, ἐξόδεψε 104 φύλλα· ἕνὰν ἐξάμηνο, 26 φύλλα, καὶ καθεξῆς. Μ' αὐτὴ τὴ βάση βγαίνουν τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ μοιράζονται τὰ βραβεῖα κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

35.— *Οἱ δεκαπέντε πρῶτοι*, ἐκεῖνοι δηλαδὴ ποὺ ἔχουν ξοδέψει τὰ περισσότερα φύλλα στὸ διάστημα ἑνὸς χρόνου (πάντα ὅμως ὄχι λιγότερα ἀπὸ 780), παίρνουν *Βραβεῖο Πρώτης Τάξεως*. Ἂν ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλοι, ποὺ ἔχουν ξοδέψει τὸν ἴδιο ἀριθμὸ φύλλων μὲ τὸν 15ο βραβευμένο, βραβεύονται κι' ὅλοι αὐτοί, *ὅσοι κι' ἂν εἶναι*. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ξοδέψει τὰ περισσότερα φύλλα ἀπ' ὅλους, ὁ πρῶτος, ἀνακηρύσσεται *Κορυφαῖος* κι' ἂν διαγωνίζονται καὶ Σύλλογοι, ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ πρῶτος πάλι στὸ ξεσπάθωμα, ἀνακηρύσσεται χωριστὰ *Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων*.

36.— Ἄλλοι *εἰκοσιπέντε* κατόπι, ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ξοδέψει τὰ μισὰ τοὐλάχιστο ἀπὸ τὸν τελευταῖο τοῦ Βραβείου Πρώτης, παίρνουν *Βραβεῖο Δευτέρας Τάξεως*. Κι' ἂν ὑπάρχουν κι ἄλλοι, *ποὺ ἔχουν* ξοδέψει τὸν ἴδιο ἀριθμὸ φύλλων μὲ τὸν 25ο, βραβεύονται κι' ὅλοι αὐτοί, *ὅσοι κι' ἂν εἶναι*.

37.— Οἱ λοιποὶ διαγωνιζόμενοι παίρνουν Ἔπαινο.

38.— Ὅλοι οἱ βραβευμένοι, εἴτε μὲ Πρώτης εἴτε μὲ Δευτέρας Τάξεως Βραβεῖο, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ στείλουν τῇ *φωτογραφία* τους γιὰ νὰ δημοσιευθῇ. Καὶ γιὰ δῶρο, παίρνουν *βιβλία* κατ' ἐκλογή τους, ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ μόνο ποὺ ἐκδίδει ἡ Διάπλασις, ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν φύλλων ποὺ ἔχει ξοδέψει καθένας. Ἔτσι ὁ Κορυφαῖος, τῆς *Πρώτης Τάξεως* παίρνει *60 λεπτὰ* βιβλία γιὰ κάθε δέκα του φύλλα, καὶ *40 λεπτὰ* οἱ λοιποί. Π.χ.: ἕνας ποὺ ξόδεψε 1500 φύλλα, ἂν εἶναι Κορυφαῖος — εἴτε Σύλλογος εἴτε ἄτομο,—μπορεῖ νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας δραχμῶν 90 (150×60) κι' ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους δρ. 60 (150×40.) Ὁ Κορυφαῖος πάλι τῆς *Δευτέρας Τάξεως* παίρνει βιβλία *40 λεπτὰ* γιὰ κάθε *δέκα* του φύλλα καὶ *30 λεπτὰ* οἱ λοιποί. Τέλος οἱ *Ἐπαινούμενοι* παίρνουν γενικῶς *20 λεπτὰ* βιβλία γιὰ κάθε δέκα τους φύλλα.

39.— Ἐκτὸς ἀπὸ τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης της, μπορεῖ κανεὶς νὰ παραγγείλῃ, γιὰ δῶρο του καὶ μιὰ συνδρομὴ γιὰ τὸ ἐρχόμενο ἔτος, ἢ τετράδια Μ. Μποστικῶν, ἢ Λυσόχορτα κτλ. Ὄχι ὅμως καὶ βιβλία ἄλλων ἐκδοτῶν.

40.— Γίνονται κι' ἄλλοι διάφοροι Διαγωνισμοί: Διηγήματος, Ποιήματος, Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, Ἀγγλικοῦ ἢ Γερμανικοῦ, Ζωγραφικῆς, Φωτογραφίας, Καλλιγραφίας, Κρυπτογραφικοῦ, Λευκῶν Λέξεων, Τοπογραφικῶν Λαθῶν κτλ. Αὐτοὶ δὲν εἶναι *τακτικοὶ* ὅπως οἱ ἀνωτέρω, ἀλλὰ γίνονται *ἐκτάκτως*, εἴτε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, εἴτε κάθε δυὸ χρόνια, μερικοὶ καὶ κατὰ χρονικὰ διαστήματα μεγαλύτερα. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ προκηρύσσεται ἕνας τέτοιος ἔκτακτος Διαγωνισμός, βλέπει κανεὶς τοὺς ὅρους καὶ τὶς ὁδηγίες στὴ σχετικὴ προκήρυξη.

41.— Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω γίνεται ἐκτάκτως κι' ἕνας ἄλλος μεγάλος καὶ σπουδαῖος Διαγωνισμός, ὁ λεγόμενος *Κυριακὴ τῆς Διοκλάσεως*. Προτείνεται μιὰ ἐρώτηση, οἱ διαγωνιζόμενοι ἀπαντοῦν καὶ βραβεύονται οἱ καλύτερες ἀπαντήσεις. Κρίνονται ὅμως ὅλες σὲ μιὰ Συνεδρίαση τοῦ *Συμβουλίου τῆς Διαπλάσεως*, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἴδια, ἀπὸ τὴν οἰκονόμο της Κυρὰ-Μάρθα, τὸν ψυχολόγο καὶ γραμματικὸ τῆς Ἀνανία, τὶς Δώδεκα ἀδελφές του, τὴ μαύρη τους γάτα Πίσσα κτλ. Τὰ πρακτικά, νὰ τοῦμε, αὐτοῦ τοῦ συμβουλίου, ποὺ τὰ κρατεῖ συνήθως ὁ Ἀνανίας, εἶναι κι' ἡ κρίση τοῦ Διαγωνισμοῦ μὲ τἀποτελέσματα, ποὺ δημοσιεύονται στὸ φύλλο μὲ σχετικὲς γελοιογραφίες.

42.— Ὅλων τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀναλόγως τῆς ἐργασίας ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ κι' ἡ κρίση τοῦ καθενός, ποὺ ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ διαγωνισμοῦ κτλ.

43.— Δὲν πρέπει νὰ συγχέῃ κανεὶς τοὺς Διαγωνισμοὺς ποὺ κάνουν χωριστὰ μερικοὶ συνδρομητὲς ἢ Σύλλογοι Συνδρομητῶν, δημοσιεύοντες Προκηρύξεις κι' Ἀποτελέσματα στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες μὲ πλήρωμή. Ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ αὐτοὺς τοὺς Ἰδιωτικοὺς Διαγωνισμούς, οὔτε καμμιὰ εὐθύνη ἀναλαμβάνει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν συλλαδίων των.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαμμά:—Μαρίκα, φώναξε τὸ μαναβη ποὺ περνῷ νὰ πάρουμε σταφύλια.

Μαρίκα:— Μὰ θὸ εἶναι μπαγιατικα! Δὲν ἀκοῦς ποὺ τὰ λέει «σαββατιανά»; Καὶ σήμερα εἶναι Πέμπτη!

Ἄτλας

***

Ὁ Τζαννὴς λέει ἕνα κρυφὸ σταυτὶ τοῦ Γιώργου. Κι' ὁ Σωκράτης, περιεργος, πάει ἀπ' τἄλλο αὐτεῖ τοῦ Γιώργου, γιὰ νὰ τἀκούσῃ!!

(Γεγονὸς) *Σμύρνη*

***

Ὁ καθηγητὴς ξύνει τὸ μολύβι του, ἀλλὰ ἡ μυτη σπαζει καὶ πεφτει. Κι' ὁ Στελλάκος που τὸ εἶδε:

— Κύριε, ἔπεσε ἡ μύτη σας!

(Γεγονὸς) *Σμύρνη*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 28 Ἐβρουαρίου τὴν 28 Δεκεμβρίου 1924.

Καὶ πάλι, ἀγαπητά μου παιδιά, εὐτυχισμένο το 1925. Μαζί μου, αὐτὴν τὴν εὐχὴ σᾶς στέλνουν κι' ὅλοι μου οἱ συνεργάτες κι' ὅλοι μου οἱ σπιτικοί. Εἶδε ὁ καινούργιος χρόνος ποὺ ξημέρωσε, νὰ σᾶς φέρῃ, κάθε καλό, κάθε ἀγενικὸ ποὺ ἐπιθυμᾶτε. Κι' ὅποιος εἶναι ἄρρωστος, νὰ γιανῷ κι' ὅποιος εἶναι λυπημένος, νὰ παρηγορηθῇ κι' ὅποιος ἔχει ἐλαττώματα, νὰ διορθωθῇ. Κι' ὅλοι, κι' ὅλες, νἄστε καλα παιδια καὶ νὰ προκόβετε, πρὸς χαρὰ τῶν γονιῶν σας καὶ δική μου!

Τὸ χαρτὶ τῶν Λύσεων μοῦ τελείωσε... χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω· Ὅσοι λοιπὸν μοῦ παρηγγειλαν αὐτὲς τὶς ἡμερες νὰ τοὺς στείλω, πρέπει νὰ περμένουν ὥς νὰ τυπωθῇ τὸ καινούργιο. Ἄλλα δὲν θ' ἀργήσῃ καὶ θὰ προφτάσουν ὅλοι νὰ στειλουν τὶς λύσεις τοῦ πρώτου φύλλου ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

Ρωτᾷς, *Ἀλεξανδρε Μ.*, «ἂν ἐπιτρέπεται σ' ἕνα δάσκαλο νὰ κτυπήσῃ ἕνα μαθητὴ ὅταν εἶναι ἀμελέτητος»· Ποιος ὁ δάσκαλος ἢ ὁ μαθητής; Θα μοῦ πῇς: ὁ μαθητής, *ἐντοσεῖται*. Καὶ, κι' ἐγὼ τὸ ξέρω· πιὸ συχνὰ εἶναι ἀμελέτητοι οἱ μαθηταί... Ἀπὸ τὴ φραση σου ὅμως δὲν βγαίνει καθαρὰ τὸ νόημα. καὶ ξέρεις γιατί; Γιατὶ ἡ φρασή σου δὲν ἔχει καλὴ σύνταξη. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν μοῦ ἄρεσαν καὶ τὰ κομμάτια ποὺ μοῦ ἔστειλες. Δὲν ξερεις ἀκόμα νὰ γράφῃς καλὰ καὶ πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇς.— Ὅσο γιὰ τὴν ἐρώτησή σου, ὄχι, δὲν ἀναγνωρίζω διαπαιδαγώγηση μὲ ξύλο. Αὐτὴ εἶναι καλὴ ἴσως μόνο γιὰ ζῶα. Παλὶ ὅμως δὲν ἐχάφηκε ὁ κόσμος, ἂν θυμῶσῃ καμμιὰ φορὰ ἕνας δασκαλος, καὶ δώσῃ ἕνα μπάτσο. Πατερας δὲν εἶναι κι' αὐτός;

Ἡ *Δέλια*, ποὺ διόβασε τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Σταμ. Σταμ. στὴν ἐφημερίδα,— πρὶν σᾶς μιλήσῃ γι' αὐτὸ ὁ κ. Φαίδων,— μοῦ γραφει σήμερα πολλὰ καὶ ὡραία. Μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Εὐχαριστήθηκα ὑπερβολικά, σὲ βεβαιῶ, ποὺ βρέθηκε ἕνας ἀνθρωπος νὰ βρόντοφωνήσῃ τὶς ἀλήθειες αὐτὲς ἀπὸ τὶς στῆλες μιᾶς ἐφημερίδας, ἀλήθειες ποὺ βρίσκουν ἀντίκτυπο στὶς ψυχὲς ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔχουν εὐεργετηθῇ ἀπὸ τὴ Διάπλαση τους, ποὺ τῆς χρωστοῦν τόσες γνώσεις καὶ τόσες ἰδέες... Φοβᾶμαι ὅμως πῶς ἡ φωνή του, γιὰ τὸ Κράτος, θὰ εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ...» Κατόπι ἡ *Δέλια* θυμίζει ὅτι ἡ Βουλγαρία, μὲ δημόσια χρήματα, διατηρεῖ παιδικὰ περιοδικά, ἐνῶ ἐδῶ ὄχι μόνο τὸ Κράτος ἀδιαφορεῖ «γιὰ τὸ ἐξαίσιο, τὸ ἀπαράμιλλο περιοδικό μας», ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνία. Γιατὶ σὲ πόσες ἑλληνικὲς οἰκογένιες μπαίνει ἡ Διαπλασις; Σχετικῶς σὲ λίγες. Οἱ ἄλλες, καὶ πλούσιες ἀκόμα, «ἀπὸ ἀστοχιά, ρωμαϊκὴ ἀφροντισιὰ καὶ κακὴ ἀντίληψη, στεροῦν τὰ παιδιά τους τὴ γερὴ αὐτὴ πνευματικὴ τροφή.» Καὶ μοῦ δηγεται τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικό: Ἐπρότεινα σὲ μιὰ κυρία νὰ ἐγγράψῃ τὴ μικρὴ κόρη της συνδρομήτρια· ἀμα ὅμως ἄκουσε ὅτι θἄπρεπε νὰ πληρωσῃ 50 δραχμὲς τὸ χρόνο, ἡ κυρία εἶπε ὅτι θὰ τὸ σκεφθῇ... Ὡστόσο ἡ ἴδια εἶχε πῇ πρὸ ὀλίγου ὅτι ἀγόρασε τῆς κόρης της γάντια πολυτελείας τῶν 80 δρ., μαν. Κι' ἡ *Δέλια* ρωτᾷ. «Καλύτερα λοιπὸν εἶναι ἕνα κοριτσάκι νὰ ἔχῃ γάντια τῶν 80 δραχμῶν, ἀντὶ νὰ ἔχῃ τὸν 30 καὶ τὴ Διαπλασι του;» Θαυμάσια!

Νὰ κι' ἡ καλή μου *Φαύστα* ποὺ, ἔχοντας νὰ κάμῃ ἀπὸ ἕνα πρωτοχρονιάτικο ὄθρα στὶς δυὸ μικρὲς τῆς ξαδέλφες, σκέφτηκε νὰ μοῦ τὶς γράψῃ συνδρομήτριες. «Γιατὶ ὅ,τι παιχν διὰ κι' ἀν τοὺς χάριζε, λέει, σὲ λίγες μέρες θὰ τοὺς ἦταν ἄχρηστα· ἀλλὰ τὴ Διάπλασι θὰ τὴν ἔχουν ὁλοχρονὶς καὶ γιὰ πολλὰ μάλιστα χρονιὰ, γιατὶ σκοπεύει κάθε πρωτοχρονιὰ νὰ τὶς ἀνανεώνῃ...» Ὤ, τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὴ φαρο, τὸ παραδειγματικὸ αὐτὸ ξεσπάθωμα καὶ περιμένω καὶ τἄλλα ποὺ μοῦ ὑπόσχεται.

Ἡ "*Ἀλκηστις* μοῦ γράφει: «"Αλλη ἥμουν πρῶτα ποὺ δὲν σ' ἔπαιρνα κι' ἄλλη εἶμαι τῶρα. Σὲ σένα χρωστῶ αὐτὴ τὴ μεταβολή, κἀθὲς βιβαια κι' ὅλα τἄλλα παιδιά σου... Μοῦ φαίνεται ὅτι κἀμμιὰ μας ἐνεργεια, μὰ οὔτε κι' αὐτὴ ἡ τόση μας ἀγάπη δὲν θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ ἐξαπληρώσῃ τὸ καλὸ ποὺ μᾶς κάνεις μὲ τόσες ὑποσίες. Ἂς ἐξασπαθόσουμε τουλαχιστο ὅσο περισσότερο μποροῦμε. Αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ προσπαθήσω τῶρα νὰ κάμω, δείχνοντας καὶ μ' ἔργα τὴν ἀγάπη μου». Σ' εὐχαριστῶ πολύ, καλὴ καὶ πιστὴ μου φίλη!

Καὶ σένα, *Εὔελπι* σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἐργάζεσαι γιὰ μένα ὅσο μπορεῖς. Ἡ *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* δὲν παρεξήγησε κἀθόλου τὴν ἐρώτησή σου για τοὺς φηλολαίμηδες, οὔτε φαντάστηκε πῶς ἐπροσβάλλετο μ' αὐτὴ ἡ μαμμὰ τῆς ἢ ὅποιος ἄλλος κοντολαίμης. Μόνο εἶπε κι' αὐτὴ τὴν ἰδέα της, τὴν παρατήρησή της, στὸ ζητημάτακι ποὺ παρουσιάστηκε, μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ εἶχε, σὰ συνδρομήτρια, νἀναμιχθῇ. Ὥστε ἡσύχασε· εἶναι ὅλως διόλου περιττὸ νὰ τῆς διαδιδάσω τὶς ἐξηγήσεις ποὺ μοῦ γράφεις.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Σκλαβωμένη "Ἴμβρος, Καπετὰν Γιάννης, Νάρκισσος, Ἀφορισμένο Κύμα, Λεπτὴ Μαργαριτα, Φίλανθος, Λίτρινη Μάσκα, Παρθενόπη Σιδηροπούλου, Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Δάκρυ Ἐλπίδας, Ἔμμ. Π. Κασσιμάτης, Ἀκαλανθίς, Σαυφώ, "Ιον, Τὰ Μπάντα, Ἀκῶν, Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Ὑπνοφάρα καὶ Σα, Ἰτιά, Δοξασμένη Φουσταγέλλα, Καμέλια καὶ Ἀντιλόπη.*— Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ἀναγνώσεις, συμπληρώματα, εἰσφορὰς καὶ προπαντὼν ξεσπαθώματα. Πόσα ξεσπαθώματα! Μπράβο, πᾶμε πολὺ καλά!

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Θ' Δελτίο Εἰσφορῶν

Ἀπὸ τὸ Η' Δελτίο (ἴδε φυλ. 4ον)	Δρ.4126.50
Καλιόπη Θ. Μακρῆ....	» 15.—
"Ηρα	» 7.50
Νυμφοδώρα Ἀθ.Κανδύλη	» 25.—
Εὐανθία Σ. Μομφερράτου	» 10.—
Η. Σ. Μομφερράτου.....	» 10.—
Πάρνων Χ. Σμυρνιώτης.	» 15.—
Πικρὴ Σκλαβιά.....	» 10.50
Κλεφτόπουλο τοῦ 21...	» 5.—
Γεώρ. Παρασκευόπουλος	» 15.—
Χρίστος Χάνος.....	» 25.—
Καπετὰν Γιάννης.....	» 25.—
Κλίνα Β. Γκορτσούλη.	» 15.—
Ζωὴ Ι. Παληοῦ.....	» 12.50
Ἀταυρος Ἀρ.Βαρελτζίδης	» 25.—
Πάνος Δ. Βλασσόπουλος	» 10.—
Δεπτὴ Μαργαρίτα....	» 15.—
Ἰωαν. Ι. Γιαννούλης...	» 5.—
Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος...	» 10.—
Τρελλὴ Ἀχτίδα.....	» 100.—
Τιτίκα Κ. Πενταράκη..	» 10.—
Κίκη Γ. Κονταρίνη.....	» 15.—
Μέχρι τῆς 28 Δεκεμ.	Δρ. 4507.—

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1925. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Θλιμμένη Ψυχή, κ. (ΚΜ). Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, κ. (ΕΜ), Ἄβρα τῆς Ἠπείρου, κ. (ΓΦ). Γαβριάς, ἀ. (ΔΓ). Ἀργυρᾶ Σελήνη, κ. (ΝΚ). Χρυσόμαλλος Θειρατής, ἀ. (ΠΑ) Ρωμαντικὴ Ψυχή, κ. (ΒΓ). Πριγκίπισσα Ὀλαλά, κ. Σπαρτιάτης, ἀ. (ΑΝ). Ζάν-Ρισπέν, ἀ. (ΜΤ). "Ελλη, ἀ. Ἱππότης τῆς Ρόδου ἀ. (ΣΣ). Τραγουδιστὴς Ἀστεριᾶς, ἀ. Χαμόγελο τῆς Εὐτυχίας, κ. (ΚΓ). Ἀετος τῆς Δελαΐδος, ἀ. (βρέστε μ). Παιδὶ τῆς Τήνου, ἀ. (ΙΠ). Ἐλευθερωμένη Ἑλλας, ἀ. (;;;;) Βόρειον Σέλας, ἀ. (ΓΣ) Στεφανηφόρος Πολεμιστής, ἀ. Μυστηριώδης Ἀσυνομικός, ἀ. (Γ

πρώωρα σταλμένο, ἀλλὰ κι' ἀκατάλληλο· ἀργότερα νὰ μοῦ στείλῃς κάτι καλύτερο·) ***Φλογέραν*** **τοῦ *Βοσκοῦ*** (εὐχομαι κι' ἐγὼ νὰ βραβευθῇς γιὰ νὰ εἶναι ἡ χαρά σου μεγαλύτερη· ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ βραβευθῇς, δὲν πειράζει· θὰ ὠφεληθῆσαι ποὺ θὰ καταγίνεσαι·) ***Γαλαξίαν*** (βραβεῖον ἔστειλα· χαίρω ποὺ εἶσαι «πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρά» μὲ τὰ νέα μου·) ***Ναυτικὸν*** (γιὰ πόσες λογαριάζεται καθεμιὰ ἀπ' αὐτὰς τὶς πολλαπλὲς Ἀσκήσεις, σοῦ τὸ λέει ὁ ἀριθμός της· ὅσες ἔχουν τρεῖς ἀριθμούς, — π : χ : 18-20, — εἶναι τρεῖς· ὅσες ἔχουν πέντε ἀριθμούς,— ὅπως τὸ σημερινὸ Μαγικὸ Γράμμα, 70-74 — εἶναι πέντε, κι' ὅσες ἔχουν ἕνα μόνο, σὰν τὸ Διπλὸ Κεφάλι, εἶναι μία· αὐτό, ἐννοεῖται, εἶναι γιὰ τὸ μέτρημα τῶν Λύσεων· εἶδεμή, στὶς Συλλογές, κι' οἱ πολλαπλὲς αὐτὲς Ἀσκήσεις λογαριάζονται ὡς μονές·) ***Ἀετὸν τῆς Σελαΐδος*** (εὐχαριστῶ, ἐξετάσεσα· λυσόχαρτο θὰ στείλω εὐθὺς ἅμα ἑτοιμασθῇ·) ***Ἀνεμοστρόβιλον*** (ἔστειλα 5 τετρ.) ***Χαμόγελο τῆς Εὐτυχίας*** (κάιρω ποὺ τὸ ἀποφάσισες· τώρα γράφε μου καὶ μὴ σὲ μέλει : γράφεις τόσο καλά, ποὺ δὲν θὰ φανταζόμουν πὼς εἶσαι ἀπὸ τὶς πιὸ μικρές μου φίλες·) ***Βόλγαν*** (ὄχι ἰδὲς τί ἀπαντῶ παραπάνω στὸ ***Ἀραπάκι·*) *Σπαρτιάτην*** (κατευχαριστημένος λοιπόν; χαίρω πολύ·) ***Ἔλληνα*** (μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ καθηγηταί σας ξέρουν τί κάνουν· πῶς θὰ σᾶς ἄφιναν τόσες ἡμέρες,νὰ τὰ ξεχάσετε ;) ***Μαρίκαν Θ. Ὑφαντῆ*** (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὶς τρεῖς νέες συνδρομήτριες· τὸ ξεσπαθωμά σου, βλέπω, προοδεύει·) ***Γκαίμων*** (ἐγκάρδια συγχαρητήρια γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες τῆς καλῆς μας ***Μῆλιβιλ***) ***Γαβριὰν*** (εὐχαριστῶ ποὺ θὰ κάμῃς καὶ Σύλλογο γιὰ νὰ μὲ διαβάσῃς·) ***Ἀνθισμένο Γιασεμὶ*** (διάβασε τὸν Ὁδηγὸ καὶ συμμορφώσου·) ***Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν*** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· τώρα λοιπὸν ποὺ ἔχεις καὶ ψευδώνυμο, γράφε μου συχνά·) ***Αὔραν τῆς Ἠπείρου*** (τώρα μόνο ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια ; ἂς εἶναι, ἐλπίζω, μὲ τριπλὴ ζῆλο, νὰναπληρώσῃς· καὶ χαίρω πολὺ !) ***Σμύρνην*** (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ·) ***Δέλαν Χιώτη*** (τὸ ἔλαβα κι' ἔστειλα·) ***Ἀγνὴν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Ι. Ν. Ζερβουδάκην*** (ἡ διεύθυνσις τῆς «Φιλοτελείας» εἶναι : Στ. Μακρυμίχαλον, ὁδὸς Ὑψηλάντου 149, Πειραιᾶ·) ***Ἀλκυόνα*** (ἡ συστημένη ἐλήφθη κι' ἐξετελέσθη·) ***Σάνθιππον, Μακεδονόπουλο, Μεν. Παπαλούδην, Νεφέλην, Ἐλευθερωμένην Ἑλλάδα, Χρυσάνθεμον, Πολυδεύκην Καλδῆν, Ἀστέρι τῆς Φυλῆς, Πασχαλιάν, Δημοκρατίαν, Χλωμὸ Δειλινό, κτλ.***

Ταμερλάνον, Θιμμένην Ψυχήν, Μικρὸν Πυγμάχον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα **μετὰ τὴν *27 Δεκεμβρίου***, θὰ παντήσω **στὸ ἀρχόμενο.**

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 219ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 8 Μαρτίου.]

64. Λεξίγριφος

Μιὰ *πρόθεση* τὸ *πρῶτο* μου,
Στὸ πόδι σου τὸ δεύτερό μου
Καὶ κόρη ἀρχαία, φιλόστοργη
Μὰ τραγική, τὸ σύνολό μου.

Ἀφρισμένο Κῦμα

65. Στοιχειόγριφος

Νεαρὸ κι' ὄμορφο ζῶο
Εἶμαι, ἀπείραχτο ἂν μάφήσῃς·
Γίνομαι νησὶ στὸ Αἰγαῖο,
Ἕνα σίγμα ἂν μοῦ κολλήσῃς.

Νιάνιαρο

66. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε Κάππα, βάλε Πῖ,
Καὶ θὰ γίνῃ τὸ νησὶ
Ὄνομα κοινὸ ἀνδρικό,
Μάλιστα χαϊδευτικό.

Βασίλειος Παπακωνσταντόπουλος

67. Ἀναγραμματισμὸς

Θαλασσινὸ ποὺ τρώγεται
—Χηβάδα, μύδι, χτένι,—
Τοῦ τρώγω τὸ κεφάλι,
Τὸ ἀναγραμματίζω
Καί,—ἰδές, καλέ, τί βγαίνει !—
Εὐθὺς σὲ *κάστρο* ἀπόρθητο
Τὸ μετασχηματίζω.

Ἐλληνικὴ Δόξα

68. Κλάδος Φοίνικος

Καθέτως, χώρα τῆς Ἀσίας (τῆς ὁποίας κάθε γράμμα γίνεται ἐναλλὰξ ἀρχικὸν ἢ τελικὸν λέξεως.) Δεξιὰ ἐκ τῶν ἄνω : Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, Φιλέλλην ποιητής, Μυθικὸς κιθαρῳδός. Ἀριστερὰ ἐκ τῶν ἄνω : Κράτος τῆς Β. Εὐρώπης, Χερσόνησος τῆς Ἀσίας, Ἐπιφώνημα σχετλιαστικόν.

(Νέον Σχῆμα) *Ναυτικὸς*

69. Κρυπτογραφικὸν

1233456789	=Πέρσης στρατηγὸς
2323	=Θεά.
32823	=Δηστής.
48459	=Νῆσος
56789	=Προῖξ.
63124	=Θεά
7289	=Ἐργαλεῖον.
84243	=Νύμφη.
972884	=Ποιήτρια.

Ὑπνόρα

70-74. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάνοντε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ὄνος, ὀρῶ, λευκός, παρά, παῖς.

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

75. Διπλὸ Κεφάλι

Ὄρος, Ρίς, Ὀπή, Ἄλλος, Φάσμα, Ἄθλος, Ἕλον, Ἄπών.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμμα ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων ταρχικὰ νὰποτελέσουν φυσικὸν φαινόμενον.

Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφαιριῶν

76. Ἐλλιποσύμφωνον

αα-ε-υαι-ου ου α-*-ευη-η-υα.

Τέκνον τοῦ Φοίβου

77. Γρῖφος

εα
εα εα
αν
εα αν αν εα
ἐμοῦ
αν σὲ αν
εα αν αν εα
αν
εα εα εα.

Γλυκὺ Χαμόγελο

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

78. Enigme

Je suis en fonctions
plus elevé qu' ancun,
Mais sans ambition,
sans espoir qui la fonde ;
Avec l' air brusque et fier
j' obéis à chacun,
Et pourtant c' est moi
qui mène tout le monde.

Λαμπρὸς Ἥλιος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 43

607. Σίκινος (σύ, νεῖνος)—608. Ποιμὴν (πῖ, μήν.) — 609. Πρωσσία, Ρωσσία.

610.
Σ Α Α Ρ
Ο Ι Ρ Ω
Λ Κ Τ Τ
Ε Υ Α Α Υ Υ Η Η
Β Κ Λ Ρ Ν
Ο Ο Ο
Σ Σ Σ Σ

611. Σύμη-Κύμη. — 612. ΩΚΕΑΝΙΑ (Κίνα, ἐόν, ἀνία, Νίκαια, Ἰωάννα.)— 613 617. Διὰ τοῦ Ν : *Νέλλος, νοῦς, ναθλος, ἀμνός, νάρδος.* — 618, ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ (ΝΑούμ, ΒΟΥόας, ΧΟρός, ΔΟμοκός, ΝΟτος, ΣΟΡβόνη.)— 619. Τοῦ κόρακα τωὸγὸ δὲν βγάζει περιστέρια.—620. *Ἐγγραφῆτε συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσσως* (ἐν, Γραφῆ, τέ, σύν, δρ, ὦμοι, τέτης διὰ πλὰς ἕως) — 621-625 Par la lettre R : declarer, roche, rampe, courage, forcer.— 626. Cheval-Vache.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1894) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη : 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *26* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *30* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1924) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *70* καὶ ραμμένος δρ. *75*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *5* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *12*, — εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ' —86)

Τριανταφυλλένια καὶ Ἠλιογέννητη ψηφίσετε. Μὰ μὴ ξεχνᾶτε πὼς κι' ὁ Ἰδανισμὸς κάτι ἀπὸ Σᾶς ἀπαντέχει.

(ΚΕ' — 87)

ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, ὁποψήφιες Δημοψηφίσματος, ψῆφο ζητοῦνε.

(ΚΕ' — 88)

Ἀριστοκράτισσα, σᾶς εὐχαριστῶ· δέχομαι. ΛΙΗ

(ΚΕ' — 89)

Ἀκυρῶ διαγωνισμό. Στείλαντας; Κυριαζῆ, Δαντουτσα, Ζακε ἰα εὐχαριστῶ. *Κώστας Τζαβάρας*

(ΚΕ — 90)

Διαγωνισμὸς κοριτσῶν παρατείνεται μέχρι Φεβρουαρίου. Στείλατε ὅλοι. Νικ-Κάρτ, ἀκομη ; Ἱερὸν Ἐλευσερίας, 20 ψῆφους στείλαμε.

Ἀραπάκι, Σαπφὼ

(ΚΕ' — 91)

Εὐσεχόμενος στὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, κηρύττω πόλεμον κατὰ τοῦ «Γιγάντος».—*Κλεφτόπουλο τοῦ 21*

(ΚΕ — 92)

Ὅσους ἔστειλαν ποιηματάκια, εὐχαριστῶ. Βραβεύω τὸν Ἀστέρη. Ὀλέμπικ, περμένω σύνταση γιὰ τὴν ἀπάντηση ποὺ χρωστῶ. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

(ΚΕ' — 93)

Μόνο ἡ ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ κι' ὁ ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ ἀξίζουν ὁποστήριξη στὸ Δημοψήφισμα. — ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗΣ κι' ὁ παλιος *Ἐπαναστάτης*

(ΚΕ' — 94)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

ΘΕΡΜΟΤΑΤΑ εὐχαριστῶ τὰ εὐγενικὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ καὶ τοὺς ΣΥΔΕΣΟΥΣ, ποὺ μὲ ψήφισαν στὸ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ 1923 καὶ πῆρα τὸ ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(ΚΕ —95)

Ἀγαπημένες μου ΔΗΣΜΟΝΙΑ, ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ΜΑΡΚΙΣΣΑ, ΡΑΓΙΝΑ, χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος ὁ καινούριος χρόνος.

ΖΑΚΕΛΙΝΑ

(ΚΕ' — 96)

Σᾶς χαιρετῶ, Διαλασσοπούλα, Διαπλασοπούλες.— ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΘΕΤΗΣ

(ΚΕ — 97)

Ἡ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» εὐχεται στὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ τὸν καινούργιο χρόνο, ΜΑΡΚΙΣΣΑ, ΑΗΣΜΟΝΙΑ, ΦΡΟΥΛΑΓΙΝΑ, ΡΑΓΙΝΑ

(ΚΕ — 99)

Παρατείνομεν διαγωνισμὸν (ΚΔ—1187) τέλη Φεβρουαρίου.—Ἐλευθ. Ρουσσακης, Φαιδων Ἀλεξανδρίδης.

(ΚΕ' — 100)

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

(ΚΕ —101)

Παιδιά, ψηφίσατε ὅλοι τὸ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

(ΚΕ' — 102)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

Θὰ ὑποσημειώσουμε στὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα τοὺς τρεῖς πρώτους ποὺ θὰ ζητήσουν τὴ συνδρομή μας. Δ)σις : Γάκην Κ. Πετρίδην, Ἀλκμένους 118 Ἀθῆναι.

(ΚΕ' — 103)

Καὶ μεῖς, ΙΔΑΝΙΣΜΕ, σὲ ψηφίζουμε ὁλόκαρδα, ἐσένα ποὺ τόσες μορφιὲς κρύβεις, δείχνοντας μ' αὐτὸ τὴν ἀγάπη μας. *Μυτιληνιός, Ὀνειροπλέχτρα*

(ΚΕ' — 104)

Ἐμᾶς ψηφίσετε. ἂν θέλετε βραβεῖον Ἐκλογέως.

ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ, ΤΡΙΑΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

(ΚΕ — 105)

ΚΑΤΑΚΙΤΗΣ

Πρῶτον Παράρτημα Χανιῶν. Πρόεδρος, γραμματεύς, ταμίας: Κ. Βουλγαρίδης, Συμβούλοι : Μπούχλης, Ὀδ. Παπαδάκης.

(ΚΕ' — 106)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν καρτῶν (μὲ μιὰ σκέψη)· πρόσθεμα δίμηνη βραβεία ἐκλεκτα. Νέλλη Καλογλοπούλου poste restante Ἀθῆναι.—Ἴγκεμπουργ, Μονιαιν, «Συνυδέλφωσιν», «Μαύρη Σκιά», Μεγάλη Ἑλλάς, Νεκρολούλουδο, Πουλὶ τῆς καταιγίδας, Ρίτα, Μικρὲ Καλλιτέχνη, Ἀνθοῦλα καὶ ἀπ' ὅλες τὶς φίλες μου καὶ φίλους περιμένω. ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

(ΚΕ' — 107)

Διαπλασόπουλα! ψηφίζοντας τὸν ΡΟΥΜΠΕΝΣ, δείχνετε τὴν ἀγάπη σας στὴν τέχνη.

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Υἱοῦ — Σοφοκλέους 3